

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

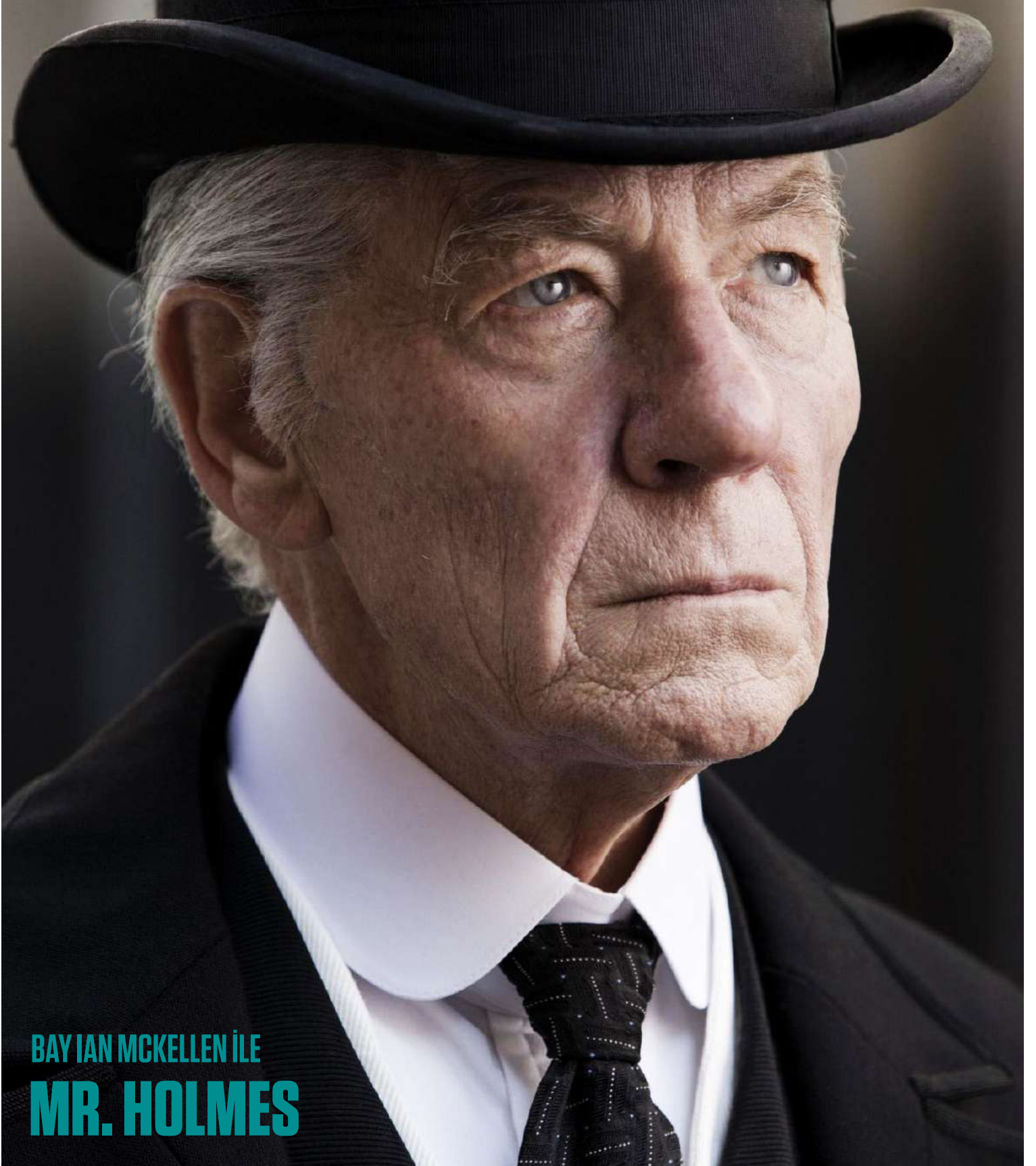
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAY IAN MCKELLEN İLE
MR. HOLMES

OSCAR® ADAYI ÇÖKÜŞ FİLMİNİN YÖNETMENİNDEN

HITLER'E SUİKAST

13 MINUTES

18 EYLÜL'DE SİNEMALARDA

fabula-

FFF Bayern

Medienboard

medienboard

BLS

Deutscher Film

FFA

german films

M

BRD

SWR»

ARD® Degeto

BR

WDR

arte

DELPHI

PHILIPP

Improduction KG

TOBIS

NFP

HEP BERABER FİLM İZLESEK BELKİ DÜZELİR DÜNYA

TÜRKİYE’NİN BÖYLE KAOTİK BİR ZAMANINDA KAFAMIZI VE ELLERİMİZİ BİR ARAYA GETİRİP FİLM ELEŞTİRİSİ YAZMAK, HER HAFTAKİ GİBİ ZEVLİLE OKUYABİLECEĞİNİZ BİR SİNEMA DERGİSİ HAZIRLAYABİLMEK NE KADAR ZOR... DAHA DOĞRUSU KÜLTÜR VE SANATLA İLGİLİ BİR İŞ YAPANLAR İÇİN

bu zamanlar daha da zor. Çünkü yaptığın işin faydalı olup olmadığını sürekli sorguluyorsun kendi kendine... “Boş bir işin peşinde miyim?”, “Dışarda neler oluyor, ben neyle uğraşıyorum”, “bu yazdıklarımın kime ne faydası var şu an?” diye kendi kendine sorgulamalara giriyorsun bazen...

Evet bu durumun sorumlularının uykularının kaçması gerekirken, suçluluklarının içinde boğulmaları gereken bir sürü insan varken, onlar rahatça yaşasınlar, sen bir sinema filmi izleyip hakkında iki satır yazı yazmaya otururken suçluluk duy!

Diğer yandan da her zamanki gibi mesleğinden aldığın sorumlulukla, o çok sevdiğin sinema salonuna girip film izlemek bir parça rahatlatıcı evet. Hatta bazı filmler tedavi de edici. Kendi ruhun biraz olsun tedavi oluyor ya, sanıyorsun ki bütün ülke de o filmi izlese herkes bir duracak, sakinleşecek!

Mesela bu hafta izlediğimiz pek çok filme bu romantik pencereden bakınca, ‘benim bu şahit olduğum şey keşke herkes, daha çok insan şahit olabilse’ duygusu gelip oturuyor içinize... Keşke şu an sokaklarda mehter marşı çalarak dolaşanlar, polisler, askerler, kürtler, türkler, politikacılar, gazeteciler, yazarlar, sanatçılar, anneler, babalar, aleviler, lazlar, çerkezler, müslümanlar, hristiyanlar, yahudiler; her dine her ırka, her sınıfa, her mesleğe mensup herkes beraber izleyebilse bazı filmleri...

Mesela keşke yukarıda saydığımız bu herkes, yönetmen Joshua Oppenheimer’in Oscar adayı olağanüstü belgeseli “Öldürme Eylemi”nin (The Act of Killing) aynı nitelikteki devamı sayılabilecek “Sessizliğin Bakışı”nı (The Look of Silence) izlese... Acaba hepimiz izlese 1960’ların Endonezya’sında bir milyon insanı katleden, bugün artık iyice yaşlanmış katiller sürüsünün marifetmiş gibi yaptıklarını anlatmalarını, öldürülenlerden birinin küçük kardeşinin bu insanların yüzüne gönderdiği o kimi zaman üzgün kimi zaman sorgulayıcı ama hep sessiz bakışlarından ders çıkaramaz mıyız birlikte? Ya da bütün bu hengameye iki saatlik bir ara verip “Mr. Holmes ve Müthiş Sırrı”nı (Mr. Holmes) izlese hep beraber... Hayattaki pişmanlıklarımızı, kaçan mutlulukları, insanın insana duyduğu ihtiyacı, hepimizin bir gün yaşanacağını, bir gün yaşanmış ölümü beklerken sürekli geçmişte yarım bıraktığımız insanları düşüneceğimizi düşünsük, biter mi düşmanlıklarımız? Ya da otursak “Sıradışı Anne”de (Ricki And The Flash) sahnede rock şarkıları söyleyen Meryl Streep’i izlerken kendisini işine ve sanatına vermiş çalışkan ve başarılı bir insana hayranlıkla bakarken “ben de böyle olmalıyım” diye düşünsük, artık iyi şeyler üretmek için yaşamaya karar veremez miyiz?

Biraz vicdan sahibi olursak “Her Şey Güzel Olacak” halbuki.. Artık “Kanlı Postal”lardan uzak bir hayat istiyoruz. Bir “D@bbe” filminde hapsolmuşuz gibi yaşamak istemiyoruz işte!

“Ölümcül Oyunlar” tezgahlayarak bir “Dönüşüm” planlayanlardan ve “Peşimizdeki Şeytan”dan kurtulup yeniden “Aşk Uğruna” yaşayacağımız günlere bir an önce ulaşmak istiyoruz...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** O. ÖZYURT, A.U. UYANIK, Ş. AYDEMİR, K. KARŞAN, S. DEMİR, A. BOZKURT, F. ATAÇ, A. ERCİVAN, Ç. GÜNERBÜYÜK, E. TUNCA, H. ÇETİNDER, K. ÖZKARACALAR, M.E. EREN, E.A. UNGU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Her Şey Güzel Olacak (Every Thing Will Be Fine);
Sessizliğin Bakışı (The Look Of Silence); Mr. Holmes Ve
Müthiş Sırrı (Mr. Holmes); Sıradışı Anne (Ricki And The
Flash); İlişki Durumu: Kaçamak (She's Funny That Way);
Ziyaret (The Visit); Gece Bitmeden (Before We Go);
Kanlı Postal; Fırak; Asimetrik; Doraemon (Stand By Me
Doraemon); Küçük Kurtarıcılar (Der Kleine Medicus:
Geheimnisvolle Mission Im Körper); D@bbe 6.

29 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

30 CİNNET

Okan Arpaç, Yılmaz Güney'in son filmi "Duvar"ın
sansür mücadelesinin izini sürüyor bu hafta.

32 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Michael Haneke, insan karanlığına bakıyor: "Ölümcül
Oyunlar" (Funny Games)... Murat Emir Eren imzasıyla.

34 DÜZENBAZ

Erman Ata Uncu, 'threesome' meselesinin Yeşilçam
boyutunun nasıl olabileceğine diyor gözünü.

36 AİLE OYUNU

Peşimdeki Şeytan (It Follows); HTR2B: Dönüşüm;
Aşk Uğruna (Suite Française).

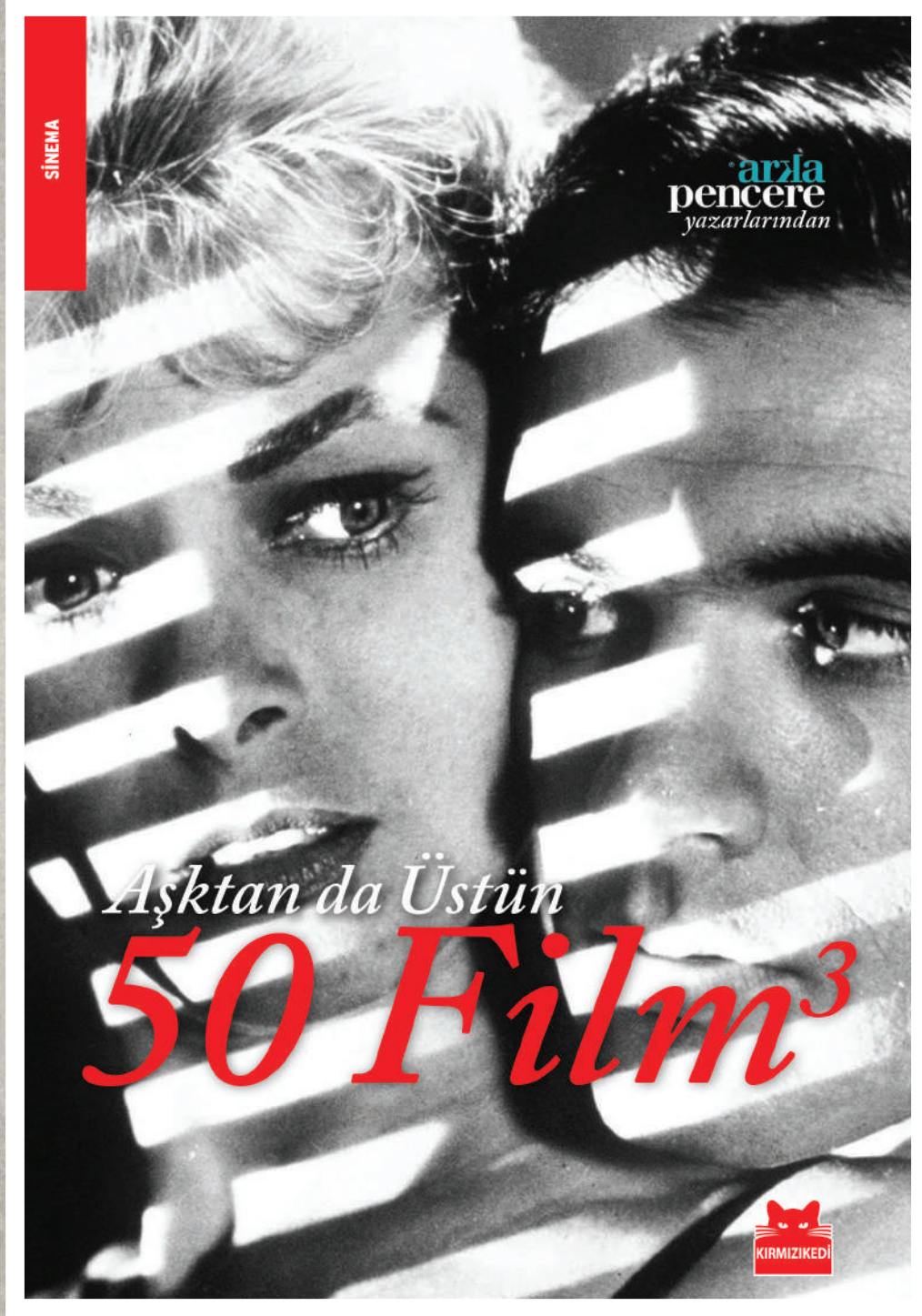
42 GENÇ VE MASUM

Denis Villeneuve, iki dakikada 'politikacı'yı tarif ediyor:
"120 Seconds To Get Elected"... Murat Özer imzasıyla.

44 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
AŞKTAN DA ÜSTÜN 50 FİLM³

KİTAP SATILAN HER YERDE!

HER ŞEY GÜZEL OLACAK

★★★★★

ORJİNAL ADI Every Thing
Will Be Fine

YÖNETMEN Wim Wenders

OYUNCULAR James Franco,

Charlotte Gainsbourg,

Rachel McAdams, Marie-Josée

Croze, Peter Stormare

YAPIM 2015 Almanya-Kanada-

Fransa-İsveç-Norveç

SÜRE 118 dk.

DAĞITIM M3 (Mars)

JAMES FRANCO,
ABARTILARDAN
ARINDIRILMIŞ
PERFORMANSIYLA
SEYİRCİYİ ELİNDEN
TUTUP HAFİFÇE
SÜRÜKLEYEREK
DENEYİMİNE ORTAK
EDİYOR.

'68

SESLENİŞİNİN SINEMADAKİ EN ÖNEMLİ
TEMSİLCİLERİNDEN WIM WENDERS, BUGÜN
YETMİŞ YAŞINI TAMAMLAMIŞ BİR DÜNYA
VATANDAŞI; BİR GEZGİN. GEZEĞENİN DEĞİŞİK

ülkelerindeki renklerin, saklı kalmış ya da hak
ettiği ölçüde bilinmemiş sanatçıların,
sınırlandırılmış hayatların dışında kalan düşlerin,
şiişel yolculukların ve insan ruhunun özgürlük
arayışlarının izini süren, duyarlı, ince bir adam.
Belgesel dalında Oscar adayı olduğu üç filmi bile,
Wenders'in bir sanatçı olarak tanıklıklarının
farklılığını ve değerini anlamamıza yetiyor:
Kübalı eski müzisyenleri gün yüzüne çıkarttığı
"Buena Vista Social Club", yaratıcı dansçı Pina
Bausch'u (1940-2009) keşfe çıktığı "Pina" ve
siyah beyaz fotoğraf ustası Sebastião Salgado'yu
(1944-) anlattığı "Toprağın Tuzu" (The Salt Of
The Earth).

Hakkında belgesel de (Tokyo-Ga) çektiği
üstat Yasujirô Ozu'nun (1903-1963) hayranı olan
Wenders'in "Paris, Texas" gibi, "Berlin Üzerinde
Gökyüzü" (Der Himmel Über Berlin) gibi ünlü
kurmaca filmleriyle ortaya çıkarmaya başladığı
incelikli insanlık tablosu, tam bir olgunluk filmi
olan "Her Şey Güzel Olacak"la (Every Thing Will
Be Fine), tamamlanmaya yaklaştı sanırım.
Aslında, yedi yıl önceki son kurmaca çalışması,
bir adamın, ölümün bir son değil yeni bir doğum/
başlangıç olduğunu öğrenme ve kabul etme
yolculuğunu fotoğraf estetiğini kullanarak
anlattığı "Palermo'da Yüzleşme"nin (Palermo
Shooting), bir tür vasiyet filmi olduğunu
düşünmüştüm... Ancak, "Her Şey Güzel Olacak"ı
seyrettikten sonra, bu denli üretken bir
yönetmenin serüvenini tamamlamak için daha
birkaç durağa uğrayacağına kanaat getirdim.

"Her Şey Güzel Olacak", evet, bir hikaye
anlatıyor. Fakat öykülemenin çok ötesinde
seyircisini ruhani bir paylaşıma davet ediyor.
Norveçli oyun yazarı Björn Olaf Johannessen
öyle bir senaryo yazmış ki, yönetmen, oyuncular
ve diğer ekibin sinerjisiyle ortaya çıkmış bir filmi
sinema perdesinde seyretme filinden sıyrılarak,

**WENDERS,
OYUNCULARIN
DIŞINDA, TEKNİK
EKİP SEÇİMİYLE DE,
“HER ŞEY GÜZEL
OLACAK”I
DAMITILMIŞ
BİR ESTETİĞİN ESERİ
HALİNE GETİRİYOR.**

hikayenin öznesi oluyorsunuz. Karşınızdaki hikayenin kişileri, doğası, mekanları, trajik olayı, uzakta bir yerlerde... Ama öte yandan, vicdan azabı, ruhsal çöküş, dünyadan kopma isteği, bağışlanma dileği, bunalma, geçmişle yüzleşme, üretme, yüreğiyle yeniden barışma gibi, her an yanı başımızdaki yaşam sürprizleriyle/cilveleriyle de çok yakın bir hikaye. Her filmde böyle değil mi zaten? Buradaki fark, dakikalar ilerledikçe, bir tür ruhsal deneyimin parçası olmanız (Wenders’in filmini üç boyutlu çekmesi isabet olmuş). Çünkü şiddetten, seksten, bayağılıktan, bazı etkileme numaralarından uzak durarak hikaye anlatan Wenders, tüm yanlışlarına-hatalarına ve bunların yol açtığı kötü sonuçlara rağmen insanı, soylu, zarif, kalbi biçimde ele alıyor, inceliyor. Yazgıları birbirine sıkı sıkıya bağlı ölümlüleri yani karakterlerini, insanca bir bakışla oluşturuyor.

“Her Şey Güzel Olacak”, bir genç adamın şaşırtıcı kariyerindeki yükselişinde de yeni bir zirve: 1978 doğumlu James Franco, 19 yaşında başladığı oyunculukta, TV filmleri-dizileri, seslendirme, kısa-uzun metraj filmlerdeki çalışmalarıyla yüz sayısını devirdi; bir kez Oscar’a aday oldu... Asıl önemlisi, İngiliz edebiyatı ile senaryo yazarlığı okuyan bu

çalışkan adamın, yazar ve yönetmen olarak imza attığı filmler. 23 kez kamera arkasına geçmiş, kısa, belgesel, uyarlama filmlere imza atmış; neredeyse 7/24 üretiyor. Yönettiği filmlere baktığımızda da, örneğin hayranı olduğu, “Her Şey Güzel Olacak”ın bir diyalogunda da yazarlığına vurgu yapılan William Faulkner uyarlaması “Döşegimde Ölüerken” (As I Lay Dying) ya da Cormac McCarthy’dan uyarladığı “Tanrının Oğlu” (Child Of God) karşımıza çıkıyor...

İşte Franco, tüm bu birikimi ve yetkinliğiyle, Wenders’in yönetimi altında, roman yazarı Tomas Eldan karakterini ayrıntılı biçimde oynuyor. Tomas’ın hayatından yaklaşık on iki yıllık bir süre, dört kesit alınarak aktarılıyor. Tomas, karıştığı bir kaza sonrası kendisiyle savaşıyor, acılar çekiyor, çevresindeki insanlarla ilişkileri ile yazarlık serüveni farklı katmanlardan geçiyor ve kaza gününden çıkagelen bir gençle aslı yüzleşmeyi yaşıyor... Tüm bu sürede, yazarlığını besleyen hayal gücünün yanına gerçek hayatın örseleyip olgunlaştırdığı yüreğini ekliyor. Franco, abartılardan tamamıyla arındırılmış performansıyla seyirciyi elinden tutup hafifçe sürükleyerek deneyimine ortak ediyor.

Tomas’ın hayatına giren iki kadından Sara’yı oynayan Rachel McAdams, imkansız aşkın düş kırıklığındaki bir kadının sonbahar tadındaki hüznünü güçlü bir yorumla yansıtıyor. Özellikle “Barbarların İstilasası” (Les Invasions Barbares) ile tanıdığımız Marie-Josée Croze ise, Tomas’ın zor zamanlarının yönünü, güçlü dokunuşlarla mutlu olmaya doğru çeviren Ann rolünde, diğer oyuncuların tonunu yakalıyor.

Filmin, Franco ile birlikte büyülenip aşık olduğumuz kozu Charlotte Gainsbourg, vakur ve ıssız doğanın ortasında, dış dünyanın karmaşasından soyutlanmış evinde iki evladıyla yaşayan müşfik, hassas, kırılğan bir masal karakteri gibi. Karakteri Kate, yumuşak ses tonuyla, kötü bir kazanın onun ailesinin başına gelmesinin anlamını düşünmeye, hem Tomas’ı, hem de bizleri yöneltten bir güzellik.

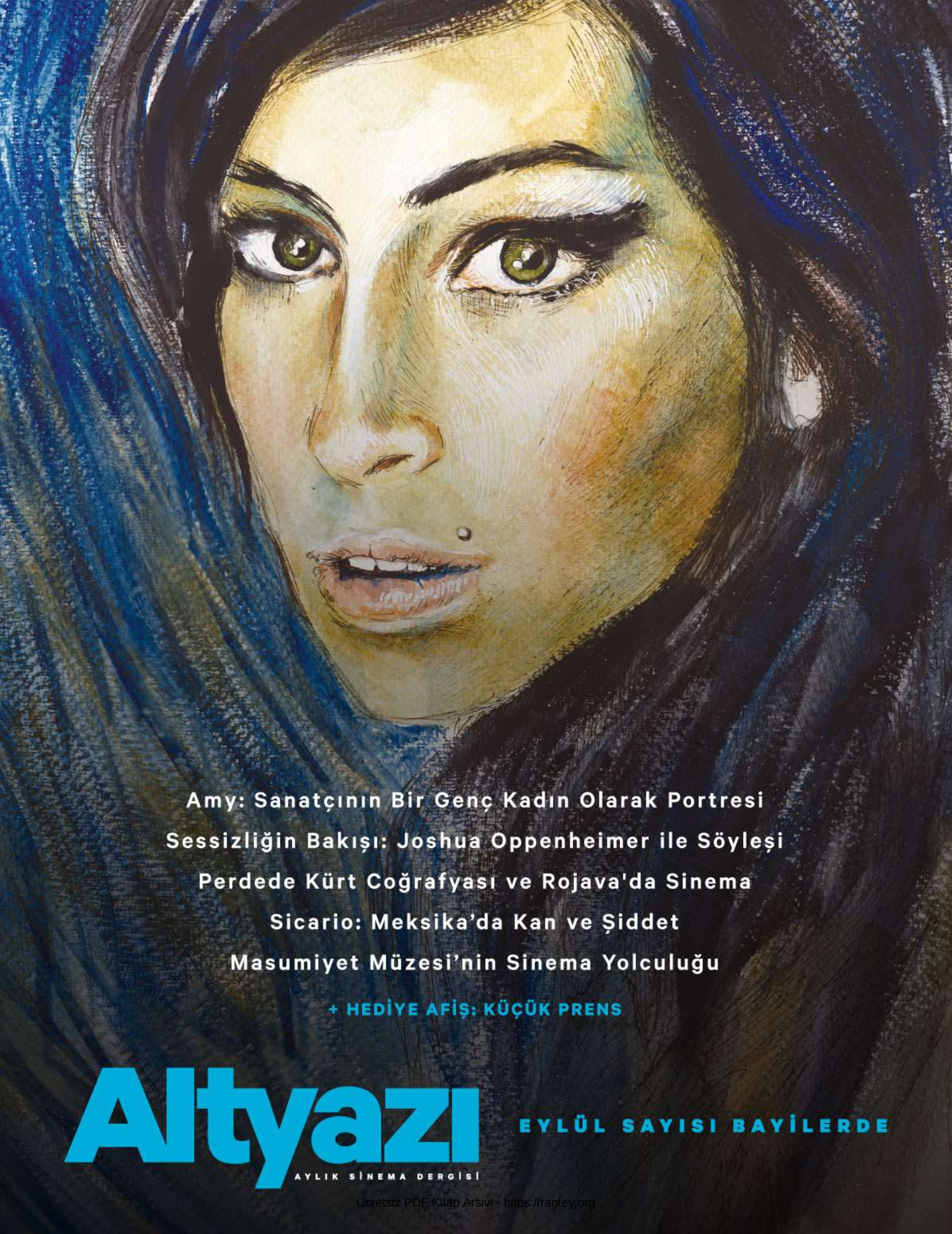
Wenders, oyuncuların dışında, teknik ekip seçimiyle de, “Her Şey Güzel Olacak”ı damıtılmış bir estetiğin eseri haline getiriyor. Örneğin, görüntü yönetmeni Benoît Debie, içeride ve dışarıda, zaman zaman ışığı oldukça yumuşatarak hikayenin ruhuna uygun planlar yakalıyor.

“Büyük Budapeşte Oteli”nin (The Grand Budapest Hotel) Oscar kazanan bestecisi Alexandre Desplat’ın katkısı.

3 boyutlu seyredelememiş olmamız.

Amy: Sanatçının Bir Genç Kadın Olarak Portresi
Sessizliğin Bakışı: Joshua Oppenheimer ile Söyleşi
Perdede Kürt Coğrafyası ve Rojava'da Sinema
Sicario: Meksika'da Kan ve Şiddet
Masumiyet Müzesi'nin Sinema Yolculuğu

+ HEDİYE AFİŞ: KÜÇÜK PRENS

Altyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

EYLÜL SAYISI BAYİLERDE

SESSİZLİĞİN BAKIŞI

ÇOK DEĞİL, İKİ YILI BİRAZ AŞKIN BİR SÜRE ÖNCE JOSHUA OPPENHEIMER İMZALI "ÖLDÜRME EYLEMİ"NI (THE ACT OF Killing) izlerken, Endonezya'da 1965 yılında gerçekleştirilen darbe sonrasında sivil paramiliter güçler tarafından 1 milyon komünistin vahşice öldürüldüğüne tanıklık etmiştik.

Kimilerimiz bu bilgiye sahipti ama filmin asıl çarpıcı yanı, bu katliamı gerçekleştirenlerin en ufak bir pişmanlık yaşamadığını bizlere göstermesiydi.

Daha da dramatiği, katliamcıların o dönem insanları nasıl ve hangi yöntemlerle öldürdüklerini kan donduran bir soğukkanlılıkla anlatmalarıydı.

Aradan iki yıl geçtikten sonra, bu büyük katliamı gözler önüne seren belgeselin devamı için yazı başına oturmak biraz tuhaf. Daha iki gün önce 7-8 Eylül 2015 tarihlerinde Türkiye'de binlerce insanın parti, gazete binalarını yaktığı, taşladığı; işyerlerini talan edip ateşe verdiği, sokakta 'Kürt' diye yakaladıklarını linç etmeye çalıştığı saldırganlığın etkileri sürüyor.

Belki bu saldırıların sonuçları Endonezya'daki kadar dramatik değil ama parçası olanların yaptıklarına dair en ufak bir pişmanlık ibaresi duymayacakları gerçeği durumu daha da vahimleştiriyor.

Joshua Oppenheimer, ilk bölümü -nedendir bilinmez- vizyona giremeyen belgeselinin "Sessizliğin Bakışı" bölümünde ilkindeki boşluğu tamamlıyor.

İlk film, konusuna sadece katliamcılar açısından yaklaşan, meseleyi uluslararası bağlantılarından bağımsızmış gibi düşünen bir yapımdı.

Bütün etkileyiciliğine rağmen işin bu tarafları eksik kalıyordu. Bu kez, katliamda ağabeyini kaybeden bir Endonezyalının katillerle yüzleşmesine tanıklık ediyoruz. Joshua Oppenheimer en ufak bir vicdan muhasebesi yapmayan katili, kurbanı ile karşı karşıya getirerek bir şeyler çıkartabileceğini umuyor ama nafile.

Tipki ilk filmde olduğu gibi burada da aynı

duygusuzlukla karşılaşıyoruz. Yalnız küçük bir fark var. Kurban ile katilin karşı karşıya geldiği anlarda katillerden bazıları hikayesini anlatırken, küçük 'es'ler veriyor.

O an gözlerinin içine odaklanan kamera, derinlerde bir yerlerde zor da olsa seçilebilen suçluluk duygusunu belli belirsiz çıkartıp koyuyor önümüze. O kadar.

Meseleyi Türkiye ile bağlamak, böyle bir analogi kurmak doğru değil hiç kuşku yok ki. Ama katillerin en çok köşeye sıkıştığı anlarda "Komünistler camiye gitmiyorlardı, namaz kılmıyorlardı, birbirlerinin karılarıyla yatıyorlardı" gibi mazeretleri sıralamaya başlaması tanıdık geliyor ister istemez.

Bir de tabii ordunun kendi elini kana bulamadan böylesi bir temizliğe nasıl yol verdiğini, bizzat katillerin ağzından duymak meseleyi daha da anlaşılır kılıyor bizler için.

Aradan 50 yıl geçmiş olmasına rağmen bu büyük katliamın ancak fısıltı şeklinde konuşulabildiği, konu açıldığında herkesin bir an önce kapatmak için çaba harcadığı, dönemin katillerinin vicdan belirtisi bir yana konunun üzerine gidenleri açıkça "yeniden mi aynısını yapalım" diye tehdit ettiği, katillerin hepsinin taltif edilip ceplerine para konulduğu böylesi bir duruma karşı yalın gerçeklik çarpıyor bizleri hiç kuşku yok ki.

Çünkü daha düne kadar Ermeni Soykırımı'nın hiç olmadığına inandırılmış, tehcirin yaşandığı bölgelerde yaşayan vicdanlı insanların katliamları evlerde fısıltıyla anlattığı, çocuklara "kimselere söyleme" diye sıkı sıkı tembihlerin edildiği bir ülkede yaşıyoruz neticede.

Bir suçu örtbas etmenin, yokmuş gibi davranmanın, inkâr etmenin ve hatta pervasızca kurbanı suçlu gibi göstermenin ne demek olduğunu bizden iyi kim anlayabilir ki?

Müthiş bir belge. Ancak, bu filmi izlemeden önce mutlaka ilkinizi izleyin.

Batı'nın ve ordunun sorumluluğu ima edilse de, asıl sorunun 'insan doğası'na dair vurgu...

ORJİNAL ADI The Look Of Silence
YÖNETMEN Joshua Oppenheimer
YAPIM 2014 Danimarka-Endonezya-Finlandiya-Norveç-İngiltere-İsrail-Fransa-ABD-Almanya-Hollanda
SÜRE 103 dk.
DAĞITIM M3 (Kurmaca)

OPPENHEIMER, İLK BÖLÜMÜ -NEDENDİR BİLİNMEZ- VİZYONA GİREMEYEN BELGESELİNİN "SESSİZLİĞİN BAKIŞI" BÖLÜMÜNDE İLKİNDEKİ BOŞLUĞU TAMAMLİYOR.

MR. HOLMES VE MÜTHİŞ SIRRI

ORJİNAL ADI Mr. Holmes

YÖNETMEN Bill Condon

UYUNCULAR Ian McKellen,
Laura Linney, Hiroeyuki Sanada,
Milo Parker, Hattie Morahan,
Patrick Kennedy

YAPIM 2015 İngiltere-ABD

SÜRE 104 dk.

DAĞITIM PinemArt

1998 ÇEKTİĞİ “TANRILAR VE CANAVARLAR” (GODS AND MONSTERS) İLE ÖVGÜYE BOĞULAN, HATTA BU FİLMLE BİR DE senaryo Oscar’ı kazanan Bill Condon bir zamanların umut bağlanan Amerikalı sinemacılarından. Kariyerinin heyecan verici aralığında büyük boşluklar, nadaslar var. Sinema sahnesindeki nüfuzunu hızlıca yitirmesi ise seri üretime döndüğü son zamanlarda çektiği birkaç filminden kaynaklanıyor. Yönetmenin bize kalırsa son ‘sağlam’ filmi “Kinsey”den yedi yıl sonra “Alacakaranlık” (Twilight) serisinin yönetmen koltuğunda oturması, Condon’ın sinemaya bakışının yıllar içerisinde ne kadar değiştiğini fısıldıyor sanki.

Hemen arkasından yaptığı “Wikileaks: Beşinci Kuvvet” (The Fifth Estate) ile zamanın ruhunu anlamaktan ne kadar uzak olduğunu ‘bilincinden’ kaırması, üstelik anlattığı hikayeye politik açıdan da akıl almaz bir noktadan bakması bize kalırsa Condon’u iyiden iyiye ‘ruhu yaşlı’ kılıyor şu dönemde sinema çevrelerinde. Emekli olup inzivaya çekilmiş ‘Sherlock Holmes’ hikayesi anlatmasını belki de bu bilgiler ışığında anlamlandırmak gerekiyordu.

Yıl 1947. Emekliliğin sıkıcılığına yaslanmış Holmes mütevazı bir köy hayatı sürüyor. Bütün o şanın şöhretin ardından geriye sadece yardımcısı ve onun oğluyla törpülenen bir yalnızlık kalmış. Zekasıyla, hazırcıvaplılığıyla, kıvraklığıyla bir nesli büyülemiş bu adam ağır ağır hafızasını kaybediyor. Uçup giden anılarıyla, geriye sadece bölük pörçük vaziyette kalan geçmişin kırıntılarıyla, tutunmaya, idare etmeye ve yeni haline alışmaya çalışıyor. Lakin, Holmes’ün geçmişiyile işi bitmiş olsa da, geçmişin onunla işi bitmemiş gibi. Geçmiş, kaldırdığı sandığı var gücüyle kırmaya ve dışarı çıkmaya çalışıyor, önündeki tek engel ise Holmes’ün hatıralarının artık eskisinden çok daha bulanık olması.

BÜTÜN DAVALARINI
ZEKASIYLA VE
HAFIZASIYLA ÇÖZEN
ÇOK PARLAK BİR
DEDEKTİFİN
HAFIZA KAYBINI
ANLATMAK, ASLINA
BAKARSANIZ HİÇ FENA
FİKİR DEĞİL.

Bütün davalarını zekasıyla ve hafızasıyla çözen çok parlak bir dedektifin hafıza kaybını anlatmak, aslına bakarsanız hiç fena fikir değil. Her hikayesinde bize ne kadar kusursuz, ne kadar zeki olduğu telkin edilen Holmes’ün zamana karşı aldığı kaçınılmaz ancak yine de bir şekilde yıkıcı yenilgi, Bay Holmes’ün öncelikli meselesi.

Buna paralel belki de ilk kez bir Sherlock hikayesinin kurduğu gizem bu denli ‘dramatik’ ve Sherlock’un akıllığından bağımsız. Holmes, bu kez peşine düştüğü davanın hem öznesi hem de nesnesi. Hatta belki de sözde emekli olduğu dedektif kariyerinde ilk sefer bir gizemi çözüme ulaştırıp ulaştırmak istemediğine karar veremiyor.

Bill Condon, kariyerinin son dönemindeki üç büyük felaketten sonra, bu kez garanti oynamaya

karar vermiş gibi. Sektörde neredeyse her zaman tutan birkaç gerekliliğe tık atıyor sırasıyla. Öncelikle herkesin sevdiği, sevmese bile öyle ya da böyle saygı duymak zorunda hissettiği bir karakter üzerinde çalışıyor: Arthur Conan Doyle'un şanlı Sherlock Holmes'ü. Sonra Holmes'ün yazılmış en ilgi çekici ve kendi mitolojisine ters hikayelerinden birini, bir romanda bulup uyarlamaya karar veriyor ve Holmes'ün 'bilinmeyenleri' üzerinden ilgi toplamayı başarıyor. BBC etiketiyle öykü gerekli şablonlarla eşzamanlanıyor ve dramatik dozajı ayarlanıyor. Nihayetinde de ortaya alabildiğine risksiz, izleyicinin gönlünü de ziyadesiyle hoş tutmaya talip bir film çıkıyor.

Afişinde arz-ı endam eden Ian McKellen'ından filme layık görülmüş isme (Sherlock Holmes değil Mr. Holmes), filmin

sloganından ('Mitin ötesindeki adam') manzara-sever görseelliğine, fark etmişsinizdir ki "Mr. Holmes Ve Müthiş Sırrı" rengini çabucak belli eden bir film.

Sherlock Holmes hayranları için elbette ki ayrı bir cazibesi var, ancak, dedektifle bugüne değin hiç ilgilenmemiş bir kimse için de sıfırdan, dünü bugünü belli bir karakter çıkarmayı başarıyor. Ian McKellen, iyi çalıştığı Sherlock'u iyi yaşlandırıyor. Zaten filmin asıl ilgi çekici tarafı pek taze olmayan ana çatısından ziyade karakter çalışmasında, Sherlock Holmes'ü nasıl tanıdığında...

Kendi halinde, kalender, tevazu sahibi bir film doğrusu.

Sıkıcı derecede risksiz.

**YÖNETMEN
BILL CONDON,
KARIYERİNİN SON
DÖNEMİNDEKİ
ÜÇ BÜYÜK
FELAKETTEN
SONRA, BU KEZ
GARANTİ OYNAMAYA
KARAR VERMİŞ GİBİ.**

SIRADIŞI ANNE

"KUZULARIN SESSİZLİĞİ" (SILENCE OF THE LAMBS), "PHILADELPHIA" VE "TERSÜZ" (ADAPTATION) GİBİ filmlerinden tanıdığımız yönetmen Jonathan Demme, rock yıldızı bir anneyi anlattığı yeni filmi "Siradişi Anne" ile yeniden beyazperdede. Filmografisine baktığımızda farklı tarzda filmleri bir arada görebileceğimiz bir yönetmen olan Demme, "Siradişi Anne"de bir önceki filmi "Rachel Evleniyor"dakine (Rachel Getting Married) benzer özellikler taşıyan bir aile içi hesaplaşmaya imza atıyor. Hatta büyük oranda 'kendini iyi hisset' tozunu da ekliyor filme...

Meryl Streep'in hard-rockçı, müzisyen bir anneyi canlandığı filmde, aile bağları, tercihler ve bol bol müzik var. Kocasını ve üç çocuğunu geride bırakıp kendine, hayalleri doğrultusunda bir hayat kuran Ricki Rendazzo (asıl adı Linda), eski kocasının araması üzerine, bunalıma giren kızını görmek için yola düşüyor. Eski evine ve bir nevi daha önceki yaşamına dönen Ricki burada kendini, geçmiş hesaplaşmaların, annelik rolünün, geleneksel aile kalıplarının ve aykırı tüm kodların içerisine düşmüş buluyor. Farklı görüntüsü, tercihi ve tarzına rağmen yuvayı toplayan 'dişi kuş' görevini bir şekilde başarılıca yerine getiriyor.

İzledikten sonra iyi hislere kapıldığımız filmi farklılaştıran bir nokta var elbette. O da bir kadının çocuklarını ve 'rahat aile yaşamını' bir kenara itip, iflasın eşiğinde, günübirlik para kazanarak yaşaması ve dahası hayalindeki grupta şarkı söylemesi. Bu Hollywood'un hatta dünya ana akım sinemasının kadın ve anneye biçtiği rolün epey zıttı bir model. Elbette sinemada hatta ana-akım filmlerde, kendi yolunu çizen, yazgısının dışına çıkan-taşan kadınlar izledik, izlemeye de devam edeceğiz. Fakat bir farkla, tüm bu kodlara rağmen bu rol modellerin bir şekilde 'kaybeden' -maddi, manevi- olması kaçınılmaz. O yüzden bu tarz filmlerde de genellikle asi, aykırı, yazgısından taşan karakterimiz bize şunu anlatır: "Kaybediyorken mutluyum. Çünkü kaybederken toplumsal kodların elzemliğini

gördüm, filmin finalinde aslında tercihim değişti diyeceğimin sinyalini veriyorum."

Yaratılan tüm 'benim hayatım, benim kararım' havaları, hep aynı 'aydınlanmaya' bağlanır. Burada da Ricki'yi çok farklı bir son beklemiyor o yüzden. Yıllar önce çocuklarıyla yaşama fırsatını bir kenara iten Ricki/Linda'nın 'onların sadece bazen bir anneye ihtiyacı olur' diyerek rolüne kendi tarzında devam etmesi, bitmek bilmez aile seremonilerine biraz rock'n roll havası katıyor sadece. Fakat bu rock'n roll tınısının dozajı yer yer fazla kaçıyor. Bu yüzden Ricki'nin eski yaşamına dönüp, bazı olayları halletmesi (ilk ziyaretinde ve sonrasında) çok çabuk oluyor. Bu anlamda müziğin bolluğu senaryoda boşluklar yaratıyor. Ama Streep'in canlı performansları kesinlikle sıkıyor...

Bir de Streep'in canlandığı karaktere değinecek olursak. Ricki Rendazzo (sahne adı), etrafımızda ya da dünyada gördüğümüz (hepsi değil ama çoğunluğu) rock'çılardan farklı olmayan bir 'milliyetçi' kalıba sahip. Hatta film, Obama karşıtı göndermelerle başlıyor. Fakat eşcinsel oğlunun aile yemeğinde, Ricki'nin Bush'a iki kere oy verdiğini söylemesi ve onu homofobiklikle suçlaması, baştaki Obama karşıtı keskin virajı, törpüler bir hamle yapıyor.

Filmde en dikkat çekici şeylerden biri tabii ki Meryl Streep'in 'aykırı' bir karakterle izleyicinin karşısına çıkıyor olması. Streep'in altından kalktığı birçok rol gibi bunu da tek hamleyle taşıdığını belirtmek gerek. Öte yandan ünlü oyuncu burada bir de kızıyla birlikte kamera karşısına geçiyor. Mamie Gummer yine Streep'in kızı rolünde oynuyor. Sonuç olarak filmografisinde, Neil Young, Bruce Springsteen gibi ünlü sanatçıların hikâyesine de yer veren Jonathan Demme, kadın bir rock'çının tüm aykırılıklarına rağmen bir şekilde 'toplumsal düzenin' gereklerine uyumunu anlatıyor...

Milliyetçi-muhafazakâr bir yapıya sahip Ricki'nin toplumdaki kadın rolüne tezat bir hayat yaşaması.

Tüm aykırılıklarına rağmen, sonucun yine toplumun istediği düzleme, farklı yollardan varması...

ORJİNAL ADI Ricki And The Flash

YÖNETMEN Jonathan Demme

OYUNCULAR Meryl Streep, Kevin Kline, Mamie Gummer, Rick Springfield, Ben Platt, Keala Settle

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 101 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

RICKİ RENDAZZO, ETRAFIMIZDA GÖRDÜĞÜMÜZ (HEPSİ DEĞİL AMA ÇOĞUNLUĞU) ROCK'ÇILARDAN FARKLI OLMAYAN BİR 'MİLLİYETÇİ' KALIBA SAHİP.

İLİŞKİ DURUMU: KAÇAMAK

ORİJİNAL ADI She's Funny
That Way

YÖNETMEN Peter Bogdanovich

OYUNCULAR Imogen Poots,

Owen Wilson, Jennifer Aniston,

Illeana Douglas, Debi Mazar,

Rhys Ifans, Cybill Shepherd

YAPIM 2014 Almanya-ABD

SÜRE 93 dk.

DAĞITIM Pinema

NOSTALJİK BİR JENERİK
VE ŞİMDİLERDE
YALNIZCA WOODY
ALLEN FİLMLERİNDE
DUYMAYA ALIŞIK
OLDUĞUMUZ RETRO
EZGİLER BİZİ ZAMAN
MAKİNESİNİN
İÇİNE ATİYOR.

PETER BOGDANOVICH'İN 13 YIL SONRA YENİ BİR FİLMLE PERDEYE DÖNMESİ İSTER İSTEMEZ BİR HEYECAN DALGASI yaratmıştı bünyede. Nihayetinde, “Son Gösteri”nin (The Last Picture Show, 1971) ve “Ay Beyazdır”ın (Paper Moon, 1973) yönetmeninden söz ediyorduk. Vaktiyle Yeni Hollywood denen akımın cevherlerinden sayılan, sonrasında, filmleriyle olmasa bile, eleştiri ve sinema tarihi alanındaki çalışmalarıyla her zaman saygı duyulan bir isim Bogdanovich.

Klasik dönemin usta yönetmenleriyle yaptığı söyleşilerden derlediği kallavi kitabıyla ya da John Ford, Fritz Lang gibi efsanelere odaklanan çalışmalarıyla sinemaların başucunda adını görmeye alışık olduğumuz bir sinema duayeni...

“İlişki Durumu: Kaçamak” bu tek koltuğa pek çok karpuz sığdıran, birikiminden şüphe duyulmayacak üstadın 1930’ların screwball komedilerine selam çakan yeni filmi. ABD’deki Büyük Buhran döneminde seyirciyi gündelik dertlerden uzaklaştırmak, kadın-erkek ilişkilerine dair hafif komedilerle eğlendirmek amacıyla ortaya çıkan screwball türünün sıkı bir hayranı olan Bogdanovich, onu kitlelere tanıtan filmi “Aşka Vakit Yok”ta (What’s Up, Doc?, 1972) bu türdeki maharetini herkese kanıtlamıştı yıllar önce. Barbra Streisand ve Ryan O’Neal’ın başrolünde olduğu film Howard Hawks başta olmak üzere pek çok screwball ustasına güzelleme yapıyordu.

Aradan kırk yıldan fazla geçmişken, Bogdanovich neden bu eski sevdasına dönmüş bilinmez; “İlişki Durumu: Kaçamak”ta niyetini daha ilk kareden belli ediyor yönetmen: 30’ların Hollywood yıldızlarının isimlerini sayıyor; tamam onların sineması bir ‘kaçış sineması’ydı ama bu düşler olmadan gerçekleri ne edeyim ki ben diyor. Nostaljik bir jenerik ve şimdilerde yalnızca Woody Allen filmlerinde duymaya alışık olduğumuz retro ezgiler bizi zaman

makinesinin içine atıyor.

Buraya kadar her şey iyi güzel. Esas kızımız Izzy’nin (Imogen Poots) New York’un kenar mahallelerinden birinde yaşayıp telekızlık yaparken, tesadüfler zinciri sayesinde şöhretli bir oyunculuğa uzanan serüvenine de, bu serüven esnasında pek çok üst orta sınıf bohem erkeğin onun cazibesine kapılıp ‘yuvalarını bozmalarına’ da eyvallah diyoruz.

Zira bu türden sınıflar arası münasebetler de, karmakarışık ilişkiler ve entrikalar da screwball’un tuzu biberi. Broadway yönetmeni Derek (Owen Wilson) bir otel odasında bizim Izzy’le kaçamak yaşayınca, her şey bir şekilde birbirine bağlanıyor, tesadüflerin fitili ateşleniyor ve sırasıyla tüm erkekler bizim Izzy’ye (ünlü olup kimliğini değiştirince Isabella diyeceğiz ona) vuruluyor. Arada başka aşklar da

doğuyor ve bir dolu yanlış anlaşılmadan mürekkep bir durum komedisinin çatısı kurulmuş oluyor.

Ne var ki, Izzy'nin sınıf atlarken ortalığı velveleye veren, tüm erkekleri birbirine düşüren hikâyesinde bir kıvılcım eksik. Ne Izzy'nin yükseliş öyküsüne kaptırabiliyoruz kendimizi ne de onun neden olduğu koşuşturmacayı ciddiye alabiliyoruz. Derek ve Izzy'nin arasındaki tutku da bir şekilde perdeye sirayet edemiyor. Tüm o entrika yumağı böylesine tutkusuz olunca da, 2000'lerde, 1930'ların klasik screwball komedilerine öykünen -ve de onlara hayranlığını her fırsatta dile getiren- bu öykü ister istemez yavan kalıyor.

Bu koşuşturmaca bitse de, açılış jeneriğinde olduğu gibi, yine güzel bir retro ezgi dinlese, o unutulmaz komedi klasiklerini hatırlasak ve

efsane isimlerin adlarını zikrederek nostaljik bir zevk alsak diye filmin sonunu beklemeye koyuluyoruz. Bogdanovich'in yıllar önce karısıyla birlikte kaleme alıp rafa kaldırdığı bu öykü, keşke tozlu raflarda kalsaymış diye de içimizden geçirmeden edemiyoruz. Keşke, Bogdanovich'e büyük hayranlık duyan iki maharetli genç usta, Wes Anderson ve Noah Baumbach üstada hürmetlerinden ona yapımcı olmayı teklif etmeselermiş de, biz de Bogdanovich'i taze fikirlerle beyazperdeye geldiği o 70'lerdeki filmleriyle hatırlamakla yetinseymişiz.

Aniston'ın canlandırdığı atarlı psikoterapist, screwball komedinin ruhuna yaraşır, ağız bol laf yapan bir karakter.

Ortada bunca entrika dönerken, oyuncu kadrosunun heyecansız ifadeleri, bitse de gitsek havaları.

**BOGDANOVICH'İN
YILLAR ÖNCE
KARISIYLA BİRLİKTE
KALEME ALIP RAFA
KALDIRDIĞI BU ÖYKÜ,
KEŞKE TOZLU RAFLARDA
KALSAYMIŞ DIYE DE
İÇİMİZDEN GEÇİRMEDEN
EDEMİYORUZ.**

ZİYARET

★★★★

ORİJİNAL ADI The Visit

YÖNETMEN M. Night Shyamalan

UYUNCULAR Olivia DeJonge,

Ed Oxenbould, Deanna Dunagan,

Peter McRobbie, Kathryn Hahn

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 94 dk.

DAĞITIM UIP

**BLOCKBUSTER
EVRENİNDEN ELİNİ
AYAĞINI ÇEKMEYE
KARAR VEREN
YÖNETMENİN SON
FİLMİ "ZİYARET", 5
MİLYON DOLARLIK
BÜTÇESİYLE BİR NEVİ
'ÖZE DÖNÜŞ'...**

"MİSTİK OLAY" (THE HAPPENING) İLE BAŞLADIĞI TEPETAKLAK OLMA HADİSESİNDE "SON HAVA Bükücü" (The Last Airbender) ve "Dünya-Yeni Bir Başlangıç" (After Earth) ile azami hıza ulaşan M. Night Shyamalan, uzun zamandır 'güvenilir bir yönetmen' değil ne yazık ki. 1999'da "Altıncı His" (The Sixth Sense) ile başlayıp 2004'te "Köy" (The Village) ile biten altın çağından sonra yaşadığı sert düşüşün, hafife alınmayacak bir güven problemi yarattığını söyleyebiliriz. Pek kendine göre olmadığını anladığımız blockbuster evreninden elini ayağını çekmeye karar veren yönetmenin son filmi "Ziyaret", 5 milyon dolarlık bütçesiyle bir nevi 'öze dönüş' anlamını taşıyor.

Rebecca ve Tyler kardeşlerin hayatlarında hiç görmedikleri büyükanne ve büyükbabalarını ziyaretlerinin kaba dönüşünü izliyoruz "Ziyaret"te. Annelerinin henüz 19 yaşındayken ebeveyn evini terk etmesi ve bir daha onlarla görüşmemesiyle geciken bu tanışma, hem aile bağları hem de Rebecca'nın aklındaki belgesel fikri için çok önemli. İki adet kameranın sırt çantalarına konulmasıyla başlayan yarı buluntu film yarı mockumentary, 'çevreden izole yaşını başını almışlar evi'nin nelere kadir olabileceğinin Shyamalan yorumu.

İşe çocukları bize sevdirek başlamak isteyen yönetmen, sinema meraklısı, planlı ve yaratıcı Rebecca ile rapçi olmak isteyen, mizahi yeteneği üst seviyelerde gezinen Tyler arasında iyi bir kimya tutturmayı kısa sürede başarıyor. Korku/komedi sularında gezinen "Ziyaret" in tür kırması halinin bir yarısının Tyler'a emanet edilmesi ciddi bir kumar olsa da hem senaryodaki hınzırlıklar hem de Ed Oxenbould'ın tarifsiz performansı muhtemel tehlikeyi bertaraf ediyor. Rebecca'nın 'izlediğimiz şey' üzerindeki kontrollü tavrı

dramatik altyapıyı güçlendirirken, Shyamalan'ın çok sevdiği 'aile bağları' üzerine eğilmeyi kolaylaştırıyor.

Bir Shyamalan filminden beklediğimiz asıl his olan ürpertme ise büyüklerin tekelinde. Yaş haddinden dolayı doğabilecek hastalıkların olası yan etkileriyle 'yaşananlar gayet normal' noktasına parmak basan film, yan etki dediğimiz şeylerin direkt etkiye evrilmesiyle gerilimi artırıyor. Hiçbir anında doğaüstüye kaymayan, doğalın korkutuculuğu ile sağlam adımlar atan Shyamalan, çok özlediğimiz mizansen kurma becerisini de peyderpey ortaya çıkarıyor.

Filmin ikincil karakterlerinin bu dörtlü arasına tam anlamıyla dahil olmaması zorunlu bir yüzleşme hali yaratıyor. Cep telefonu probleminin baki olduğu iletişim kısmına kablolu internet ve Skype yardımları ekleyen

senaryo, yeri geldiğinde yapılan fena olmayan hamlelerle izole olma hissiyatını filme yedirebiliyor. Shyamalan, filminin kısa süresinde problem yaratmayacak ağır tempoyu ‘tahmin edilmesi zor’ twisti için sabitliyor.

“Ziyaret”in kötü yanı, iyi olan yanıyla aynı kaynaktan besleniyor. Elinde tamamen komedi, tamamen korku ve her ikisinden de olmak üzere üç kurgu bulunduğunu söyleyen ve bunlardan en sonuncusunu vizyon için uygun gören Shyamalan’ın seçimine saygımız olsa da denge problemi yaşanan anları da görmezden gelemeyiz. Özellikle ikinci yarının başlarında Rebecca’nın git geller yaşadığı bölümlerde kasvetlenen hava, kardeşlerin birbirleriyle röportajları ve tekrara bağlayan ev içi gizemiyle keyif kaçırıyor. Neyse ki bu anlarda anlamsız gelebilecek diyaloglardan bazılarının ‘final

bölümüne zarifçe yedirilmesini deneyimlemek’ gibi bir hediyesi var yönetmenin.

“Köy”den bu yana göremediğimiz güzellikleri “Sudaki Kız”dan (Lady In The Water) beri göremediğimiz duygusal travmalarla bir araya getirmeyi ‘eksikleriyle de olsa’ başaran Shyamalan, ilk buluntu filmiyle ‘geri döndü’ dedirtemese de en azından kötü gidişe ‘dur’ diyor. Hazırdaki iki projesinin Bruce Willis ve Joaquin Phoenix’li gizem filmleri olduğu bilgisini almamızın da etkisiyle “Ziyaret” iyi bir hazırlık maçıydı” cümlesini kuracağımız günleri sabırsızlıkla bekliyoruz.

Tyler’ın çocukluk travmasının kendisi üzerindeki etkilerini gördüğümüz an.

Korkutmak konusunda başarılı olduğu söylenemez.

**HİÇBİR ANINDA
DOĞAÜSTÜYE
KAYMAYAN, DOĞALIN
KORKUTUCULUĞU
İLE SAĞLAM ADIMLAR
ATAN SHYAMALAN, ÇOK
ÖZLEDİĞİMİZ MİZANSEN
KURMA BECERİSİNİ DE
ORTAYA ÇIKARIYOR.**

GECE BİTMEYEN

★
ORJİNAL ADI Before We Go
YÖNETMEN Chris Evans
UYUNCULAR Chris Evans,
Alice Eve, Emma Fitzpatrick,
Scott Evans, John Cullum,
Maria Breyman
YAPIM 2014 ABD
SÜRE 89 dk.
DAĞITIM Bir Film

FİLMİN DÜNYASINA
GİRMEK, DUYGUSUNA
KENDİNİ
BIRAKMAK,
BU ÖYKÜNÜN
İÇİNDE ORJİNAL
VE TAZE BİR ŞEYLER
BULMAK MÜMKÜN
OLMUYOR.

A H BU İFLAH OLMAZ ROMANTİK ADAMLAR! AYRILIKLARININ ÜZERİNDEN ALTI SENE GEÇTİĞİ HALDE SEVDİĞİ KADINI hâlâ unutamamış bir erkeğe hangi kadının yüreği parçalanmaz ki? Hele Chris Evans kadar yakışıklı olanlarına! Bir numaralı bakışları, hüznü hüznü uzaklara bakan cinsinden... İki numaralı bakışları, olağanüstü içten gülümseyip muntazam ve parlak dişlerini sergilerken... Üç numara da o yürek hoplatan, çapkın bakış! İşte “Gece Bitmeden” tüm bu klişeleri bünyesinde toplayabilmiş, kadınlara tek gecelik bir rüyanın gerçekleşebilme ihtimalini vaat eden, romantik olma iddiasında bir film. Dört kişilik senaryo ekibinde bir kadının ismi geçmese, buna bir avuç erkeğin kendi doğaları hakkında kadınları aldatmaya çalıştıkları beyhude bir fantezi deyip geçeceğim. Filmin ana karakteri Nick o kadar idealize edilmiş bir romantik serseri ki, gerçek hayatta New York’ta böyle bir geceyi dayak yemeden çıkaramaz bana sorarsanız.

Nick ile Brooke’un yolları, gece bir buçuk sularında görkemli bir tren istasyonunda kesişiyor. Nick burada trompet çalıyor. Brooke ise Boston’a giden son trene yetişmeye çalışıyor. Aceleyle gişelere doğru koşarken telefonu tam Nick’in önünde düşüp paramparça oluyor ama o buna aldıracak vaziyette değil çünkü hayatının geri kalanı, son trene yetişebilmesine bağlı. O tren kaçıyor. Nick, kadını bulup telefonunu veriyor ama cihaz artık kullanılabilecek durumda değil. Brooke çantasını, cüzdanını da çaldırılmış. Belli ki zor durumda... Nick, kadına yardım etmek istiyor ama onun cep telefonunun da şarjı bitmiş. Birlikte sabahın ilk saatlerine kadar sürecektir romantik bir maceranın içinde buluyorlar kendilerini. İkisnin de aşktan yana dertleri var. Birbirlerine yardım ediyorlar. Tabii bu sırada duygusal açıdan da yakınlaşıyorlar.

Bir tren istasyonunda başlayan, evliliği içinde kendini mutsuz hisseden bir kadın karakter

barındıran bu yapım insanın aklına ister istemez David Lean’ın muhteşem aşk filmi “Kısa Tesadüfler”i (Brief Encounter) getiriyor. “Yağmur Adam” (Rain Man) ile Oscar kazanmış senarist Ron Bass’in esin kaynağı olarak Lean’ın başyapıtını seçmiş olması muhtemel. Ancak Evans’ın ilk yönetmenlik denemesini bu klasikle karşılaştırmak bile abes olur. Evans birçok açıdan eli yüzü düzgün bir iş çıkarmış ama filmin inandırıcılık sorunları bir yana, basmakalıplığın ötesine geçemediğini kabul etmek gerek. Bu sorunların esas müsebbibi de senaryo.

Her şeyden önce, Nick’in Brooke’a yardım etme ısrarcılığı, genç kadının peşini bırakmayışı, New York için bile tacizkarlığın sınırlarında geziniyor. İki karakter birbirlerine inandırıcı bir şekilde bağlanamıyor. Film bu noktada sadece Chris Evans’ın geri çevrilemez olduğu varsayılan

karizmasına sırtını yaslıyor. Metnin kısırlığı, filmin daha yarısına bile ulaşmamışken senaristlerin boş sahnelerle minütaj doldurmaya çalıştığı kısımlarda iyice belirginleşiyor. Ankesörlü telefonla kendilerinin geçmişteki hallerine mesaj gönderme oyunu ya da medyum sahnesi gibi fikirler, istedikleri kadar duygusal bir ambalaja sarılmaya çalışılınsınlar, öykünün tıkandığını gizleyemiyorlar. Dolayısıyla filmin dünyasına girmek, duygusuna kendini bırakmak, bu öykünün içinde orijinal ve taze bir şeyler bulmak mümkün olmuyor.

Evans'ın bir aktör olarak kariyerinin Kaptan Amerika rolünden ibaret kalmasını istemediğini anlıyorum. Ancak yönetmen koltuğuna da oturup perdede en içten ve sahici olmaya çalıştığı bu projede bile oyunculuğu aynı üç beş bakışın ve ifadenin ötesine geçemiyor. Yakışıklı

ve karizmatik olduğunu inkar edecek değilim ama bir role bundan daha fazlasını sunamadığı sürece önemli bir iş ortaya koyabilmesi de mümkün değil. Filmin ilk çeyreğinde suratının ortasına okkalı bir yumruk yediği halde, bunun ne bir morluk ne bir çürük bırakmaması, yani Evans'ın o fazla mükemmel yakışıklılığına kati surette zarar vermemesi, yönetmen Evans'ın karakterinde bu en basit gerçeklik izlerini bile görmekten çekinmesi, onun oyunculuğunun da kariyerinin de belki asla aşamayacağı çitayı çok net bir şekilde gözler önüne koyuyor. Bu şartlarda film bizde nasıl bir iz bıraksın ki?

Bu senaryo, 2008'de Joel Schumacher yönetiminde, Monica Bellucci'yle çekilecekti. Ucuz atlatmışız.

Ufacık bir yenilik, orijinallik görebilseydik daha ılımlı bakabilirdik belki...

**EVANS YAKIŞIKLI
VE KARİZMATİK.
AMA BİR ROLE
BUNDAN DAHA
FAZLASINI
SUNAMADIĞI SÜRECE
ÖNEMLİ BİR İŞ
ORTAYA KOYABİLMESİ
MÜMKÜN DEĞİL.**

KANLI POSTAL

YÖNETMEN Muhammet
A. B. Arslan

OYUNCULAR Mesut Akusta,
Turgay Tanülkü, Barış Koçak,
Levent Akkök, Mihriban Er,
Nevin Efe

YAPIM 2015 Türkiye
SÜRE 91 dk.

DAĞITIM Özen Film (EBT)

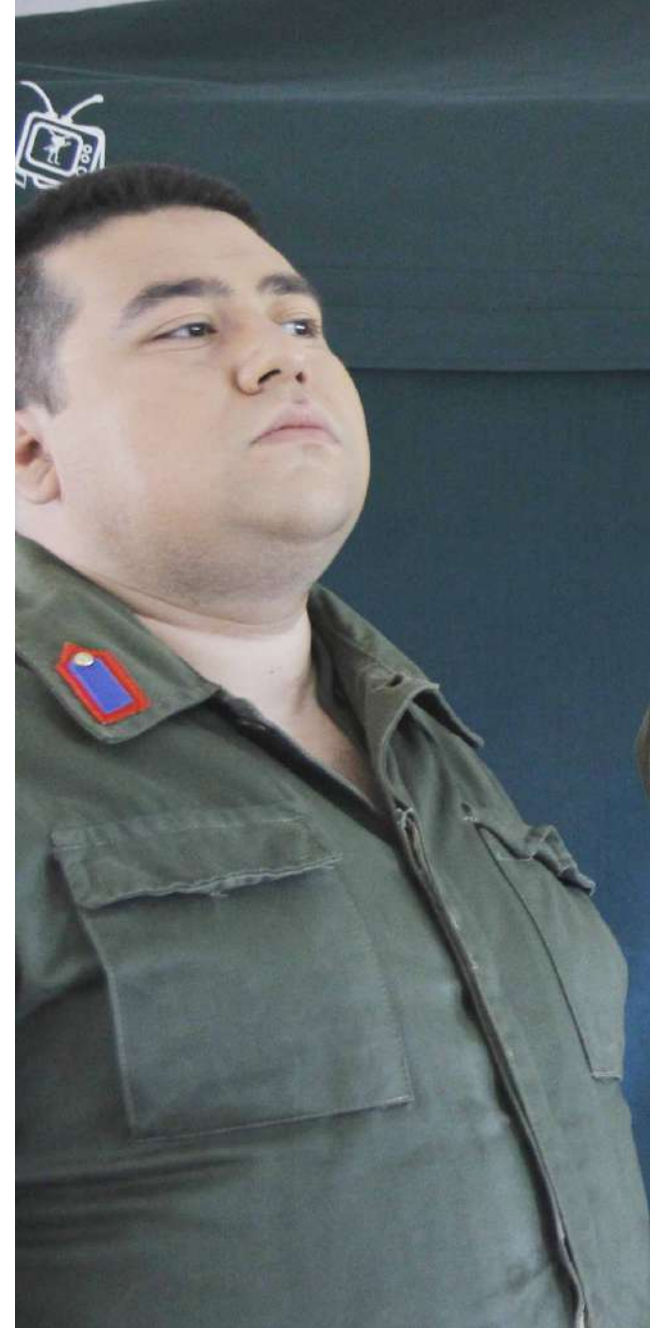
**EPEY TEATRAL
KONUŞMALAR VE
SİNEMA AÇISINDAN
SERT SAYILABİLECEK
İZLEMESİ BİLE ZOR
İŞKENCE
SAHNELERİYLE
ÇARPICI BİR ETKİ
AMAÇLANMIŞ.**

ÜZERİNDEN GEÇEN 35 YILDA MAHKEMELER YETİŞEMEDİYSE DE KAMUOYU DARBEYİ ÇOKTAN SUÇLU BULMUŞTU. KENDİLERİ de darbeden epey çeken sinemacılar, darbenin kahramanlarının hayatı üzerindeki etkilerini anlatan filmler yaptı.

Filmler esasen cezaevine, oradaki işkencelere ve çıktıktan sonra hayata tutunma çabasına odaklanır. Diyarbakır 5 No'lu Cezaevi, sinemada pek işlenmiş değildir ama, işkencenin ve darbenin cezaevlerindeki uygulamalarından söz edilirken, yeri ayrı tutulur. “Kanlı Postal”, 1980-1984 arasında, Yüzbaşı Esat Oktay Yıldırım dönemindeki Diyarbakır Cezaevi’ni anlatmayı deneyen kurmaca bir film. Epey teatral konuşmalar ve sinema açısından sert sayılabilecek izlemesi bile zor işkence sahneleriyle çarpıcı bir etki amaçlanmış.

Film cezaevinin acımasız komutanıyla mahkumlar arasındaki gerilime odaklanmış, finalde de buna Ahmet Kaya ile Yılmaz Güney’in konuşmalarındaki Kürtlerin hakları, barış, kardeşlik vurgusuyla siyasi mesaj eklenmiş. “Kanlı Postal” kısaca, etkileyici bir malzemeyi kötü harcamış bir film. Ajitatif diyaloglardan, müsamere havasından, acemilikten pek kurtulamamış ve zayıf bir sonuç ortaya çıkarmış.

Esat, tutukluların iradesini kırmak için her türlü insan onuruna aykırı işkenceye başvurabilen bir cezaevi komutanıdır. Daha filmin başında, “Burada Allah benim” gibi konuşmalar duyulur. İçeridekilerin bir kısmı neden orada tutulduklarını dahi bilmez. İşkenceler çok çeşitlidir, dışkı yedirmeden çırılçıplak soymaya, elektrik vermeden buz üstünde yatırmaya, kahramanlık şiirleri ezberletmeden, görüşte Kürtçe konuşmaya izin verilmemesine. Film bunların herhangi birini atlamamaya çalışmış, bazılarının, özellikle cinsel organlar etrafında dönen işkencelerin üstünde uzun uzun durmayı seçmiş. Tutuklular, dışarıyla

iletişimleri de olmadığından, yaşadıklarından kimse haberdar mıdır, bu bir tek onların mı başına gelmektedir gibi soruları merak ederler.

Her şeye rağmen direnmek için yollar bulmaya çalışırlar. Önce Mazlum, hücresinde kendini asar. Dört mahkum Newroz’da kendilerini yakar. Kemal, Sakine ve diğerleri koşulları protesto etmek için ölüm orucuna başlarlar, Kemal de orada ölür. Aslında, bunların yanı sıra, cezaevi yönetiminin yeni dayatmaları ile tutukluların direnişi sürdürme yolları karşılıklı sürmüştü. Ama “Kanlı Postal”da pek böyle detaylara rastlamak mümkün değil.

Onun için Çayan Demirel’in “5 No’lu Cezaevi” belgeseli uygun olabilir. Belgesel tanıkların anlatımına dayandığı halde, orada karakterleri daha yakından tanımak mümkündür. “Kanlı Postal”, tutukluların da askerlerin de

derinleşmesine, kurmaca bir anlatının parçaları olmasına olanak vermiyor. Tomris Giritlioğlu'nun "Bu Kalp Seni Unutur Mu" dizisini bilenler, ister istemez karşılaştırarak hayal kırıklığına uğrayacaktır, bu sinema filminden.

Yine de seyircinin içine girmesi, empati kurması mümkün olacaktır, böylece önemli sorular sorması da. Bülent Arınç'ın birkaç yıl önceki "Ben de dağa çıkardım" demecindeki gibi, "İnsan neden silaha sarılır?" sorusunun cevabı da dahil olmak üzere, Diyarbakır Cezaevi'nde uygulanan işkenceler ve buna karşı direniş, hâlâ güncel olan birtakım sonuçları açıklayabilir çünkü. Bugün kimi kentlerden, özellikle günlerdir Cizre'den gelen, akla, vicdana, insanlığa sığmayacak haberlerin, 90'ları akla getirmesi boşuna değil, ondan önceki

Diyarbakır zulmünü hatırlatması da. Oysa film, bu göndermeyi hesap etmeden, 12 Eylül'ün 35. yıldönümüne denk gelmesi için bu hafta vizyona sokuluyor.

"Kanlı Postal", devletin vatandaşına zulmünün izlemesi bile güç sahnelerinden oluşan bir örneği. Konu gerçek olunca izlemenin güçlüğü bir ağırlık daha yaratıyor: bunları bir de gerçekten yaşayanlar vardı. Biraz, bunun hakkında yapılmış filmin kusurlarından söz etmenin de öyle bir ağırlığı var. Gerçekler bilinsin, hayatlar sönsün de, filmler kötü olursun.

Ahmet Kaya ile Yılmaz Güney'in barış temalı konuşmaları, iyi seçilmiş, anlamlı.

Filmin kendisi sondaki konuşmalara pek bağlanmıyor, kopuk duruyor.

**TOMRIS
GİRİTLİOĞLU'NUN "BU
KALP SENİ UNUTUR
MU" DİZİSİNİ BİLENLER,
İSTER İSTEMEZ
KARŞILAŞTIRARAK
HAYAL KIRIKLIĞINA
UĞRAYACAKTIR, BU
SİNEMA FİLMİNDEN.**

FİRAK

YÖNETMEN Halil Özer

OYUNCULAR Canan Atalay,
Oktay Gürsoy, Barış Gönönen,
İsmail Korkmaz

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 102 dk.

DAĞITIM Orak Film (Rok Yapım)

**FİLM, BİR SÜRE
SONRA DRAMDAN DA
GERİLİMDEN DE
AYAĞINI KESİP, ROTAYI
ABSÜRDE KIRIYOR.**

GEÇEN SENE ADANA ALTIN KOZA FİLM FESTİVALİ'NDE AÇILIŞ SAHNESİYLE BİR HEYECAN YAŞATMIŞTI "FİRAK". VASATIN dahi altında pek çok 'film'i üst üste izlerken "Acaba, nihayet mi?" diye heveslendirmişti kısa süreliğine. Zira açılış sahnesinde yüklenilen görsellik, tek atımlık kurşun niteliğinde kalıyor.

Aslında hikaye seçimi tam isabet; insanlığın ilk hikayesi desek yeri! Habil ve Kabil'in kavgasından yani ilk 'kardeş kavgası' ve ilk 'kardeş kanı' dökülmesinden el alan bir hikaye var karşımızda. Ve maalesef bilhassa ülkemizde her daim diri durur/tutulur. Hasılı seyirci olarak kabullenmek için zihnen ve ruhen epey hazır olduğumuz bir durum söz konusu. Hatta açılış sahnesindeki görsellik de insanı heyecanlandırıyor: Yemyeşil bir orman karşılıyor seyirciyi. Kesilecek ağaçları işaretleyen Orhan'ın telaşsız tavırları da kadrāja girdiğinde Kaplanoğlu'nun "Bal"ındaki atmosfere gireyazmış hissine kapılmak dahi mümkün.

Bu kadrāja bilahare Bahar giriyor; dondurma yapmak üzere salep orkidesi aramakta olan Bahar'la Orhan'ın arasında hissedilen 'elektrik',

Orhan ve kardeşi Ali'nin, geçimlerini sağlamak için yaktıkları kuru ağaçların için için yanışına denk düşmeye mahkum. Zira bu dünyada bir 'olması istenen'ler vardır, bir de 'olması gereken'ler. Orhan'la Bahar'ın arasındaki, yaşanmak istenen aşksa Orhan'ın, kendi çocuğu gibi büyüttüğü kardeşi Ali'ye Bahar'ın münasip görülmesi de yapılması gereken evlilik.

Filme gerilim tonu katan; Bahar'ın, Ali ve Orhan'ın birlikte yaşadığı eve gelin gitmesi. Ama sadece hikaye çizgisi olarak; karakterlerin tavırlarında ya da inandırıcılıktan fersah fersah uzak oyunculuklarda rastlamıyoruz bu gerilime. Zaten bu sebeple film, bir süre sonra dramdan da gerilimden de ayağını kesip -bilhassa neredeyse kendinden başka hiçbir eyleme yer vermeyen yemek sahneleriyle!- rotayı absürde kırıyor.

İyi bir damar yakalamış olması.

Bu damarı iyi değerlendirememesi.

ONLINE HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ ARKA PENCERE

ISSUU UYGULAMASI İLE
IPAD, IPHONE VE ANDROID'LERDE

ARTIK HER YERDE OKUNABİLİYORUZ!

DORAEMON

ORİJİNAL ADI Stand By Me
Doraemon

YÖNETMENLER Tony Oliver,
Ryuichi Yagi, Takashi Yamazaki
SESLENDİRENLER Mona Marshall,
Wasabi Mizuta, Johnny Yong Bosch

YAPIM 2014 Japonya-ABD

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM Bir Film (Yeni Film)

KESİN OLAN ŞEY,
“DORAEMON”UN
MUAZZAM BİR
ÖZENLE YAPILMIŞ BİR
ANİMASYON OLDUĞU.

DORAEMON", JAPONYA'NIN EN POPÜLER ANİMELERİNDEN BİRİ. BU POPÜLERLİĞİ DÖNEMSEL DEĞİL; SERİ 70'LERDEN BERİ devam ediyor. Birkaç nesli yetiştirmiş, 2000'in üzerindeki bölüm sayısı ile oldukça bereketli yıllar geçirmiş. Bu kadar üretilen ve haliyle tüketilen bir eserin yıllar içerisinde yıpranacağını tahmin etmeli belki de. Lakin "Doraemon"un şu an konumuz olan filminin Japon gişesinin, haftalarca zirvede kalıp 35 milyon dolarlık bütçesine karşın 170 milyon dolar kazandığını öğrenince, tahminlerimizin pek de öngörülü olmadığını itiraf etmemiz gerekecektir.

Mitolojinin belli bir bölümünü üç boyutlu olarak sinemaya taşıyan "Doraemon", 2004 yılında, başarısız bir öğrencilik yaşamı sürdüren Nobita'nın odasında açılıyor. Nobita hem akademik hem de sosyal olarak akranlarından 'geride' kalmış bir çocuk. Bir gün, gelecekte gelen torununun torunu, ona robotik bir kedi getiriyor beraberinde. Nobita'yı, torununun söylediğine göre kötü bir gelecekte alıkoyacak şey de, bu kendine özgü robot-kedi.

Televizyondaki yayın zamanını iki boyutlu bir anime olarak sürdüren "Doraemon", bu filmde üç boyutlu modellemelerle karşımıza çıkıyor. Japon animasyon stüdyosu, CGI animasyonların altından ABD'li muadillerini aratmayacak biçimde kalkmayı başarmış. Serinin her yaşta hayranının varlığını bildiğimiz için, filmin -en azından bizim için- daha çok çocuklara hitap ediyormuş gibi görünen dünyasını yargılamayı istemeyiz. Ancak kesin olan şey, "Doraemon"un muazzam bir özenle yapılmış bir animasyon olduğu. Daha iyi bir senaryoyla, Japonların yakında Pixar gibi yaratıcı stüdyolara yakın dönemde kafa tutabileceğinin ilk ibarelerini gördük desek yeridir. Tabii övgülerimizin teknik seviyeye sapanıp kalması da "Doraemon"la ilgili pek çok şey söylüyor olsa gerek.

Teknik olarak 'başarılı' bir animasyon.

Üçüncü boyut 'anime' ruhunu kaldırabiliyor mu, emin değiliz.

KÜÇÜK KURTARICILAR

ORJİNAL ADI Der Kleine Medicus:
Geheimnisvolle Mission Im Körper

YÖNETMEN Peter Claridge

SESLENDİRENLER Malte Arkona,
Hans-Jürgen Dittberner, Sebastian
Fitzner, Milena Karas

YAPIM 2014 Almanya

SÜRE 78 dk. **DAĞITIM** Özen Film

**KENTE DÖNÜP OKULLU
GÜNLERİ BEKLEYEN
MİNİK SEYİRCİ
İÇİN İDEAL
BİR SEÇİM.**

SİNEMADA MEVSİM ARTIK KAPANMASA DA BİRÇOK ŞİRKET YAZ DÖNEMİNİ LİSTELERİNDEKİ FİLMLERİ TÜKETEREK GEÇİRDİ. Eylül ayının ortasına gelmemize karşın bu çaba sürüyor ve aralarında “Küçük Kurtarıcılar”ın da yer aldığı tam 13 filmlik rekor bir programla yeni haftayı karşılıyoruz. Kış sezonunda devlerin arasında kendine yer bulamamış şirin mi şirin animasyon “Küçük Kurtarıcılar”, kente dönüp okullu günleri bekleyen minik seyirci için ideal bir seçim. Minik seyircinin altını kalın çizmekte fayda var; “Küçük Kurtarıcılar” 7’den 70’e tüm seyirciyi hedefleyen bir film değil. Şiddete, vurduya kırdıya meyletmeden mesajlarını iletmeye çalışan bir yapım.

Anne babası ölmüş, büyükannesi ve büyükbabasıyla yaşayan Nano, günümüz çocukları gibi teknoloji dostu, zehir gibi bir ufaklık. Ufaklık diyoruz çünkü yaşlılarından hayli küçük. Arkadaşları tarafından henüz tam serpilememiş olması nedeniyle hafifçe dışlanan Nano, okul dışındaki vaktini bilgisayar oyunları,

kaykayı ve profesör Schlotter’ın yanında bahçıvanlık yapan büyükbabasıyla geçirir. Ne var ki profesör tehlikeli biridir ve insan vücudunu incelemek üzere geliştirilen ‘küçültme’ projesini kötü amaçları için kullanmak istemektedir. Büyükbaba ise hedefteki denektir. Nano, yanına arkadaşı Lilly’yi de katarak, büyükbabasına yardım etmek için kolları sıvar...

Dietrich Grönemeyer’in pek çok dile çevrilmiş fantastik kitabından uyarlanan film, küçük izleyicilere cesaret, dayanışma ve eni konu biyoloji dersi veriyor. Üstelik hayvan dostu... Ancak fazla teknolojik! Stratejisini bilgisayar oyunları ile kuran Nano küçük izleyicisinin gönlünü fethederken, tartışmaya açık teknoloji dostluğu konusunu da beraberinde getiriyor.

Fazla tekrarlı olsa da hiç itirazımız yok: Denek olarak kullanılan hayvanlar konusu.

Mesajlar, mesajlar ve mesajlar...

D@BBE 6

★★★★
YÖNETMEN Hasan Karacadağ
UYUNCULAR Sema Şimşek,
Fehmi Karaarslan, Volkan
Ünal, Nilay Gök
YAPIM 2015 Türkiye
SÜRE 160 dk.
DAĞITIM Mars (J-Plan-TAFF)

“KWAIDAN”DAN
(1964) SONRA SİNEMA
TARİHİNİN EN UZUN
SÜRELİ İKİNCİ
KORKU FİLMİ.

HASAN KARACADAĞ’IN “DABBE” SERİSİNDEKİ ALTINCI, TOPLAMDA İSE SEKİZİNCİ KORKU FİLMİ OLAN “D@BBE 6”, 160 dakikalık süresiyle, “Kwaidan”dan (1964) sonra sinema tarihinin en uzun süreli ikinci korku filmi ünvanını kazandı, kaldı ki 183 dakikalık “Kwaidan” içinde dört ayrı öykü içeren episodik bir film.

Bir kara büyü ayini sonucu gerçekleşen bir ölümün ardından maktülün kızına kötücül bir varlığın musallat olmasını öyküleyen “D@bbe 6”, hem pek çok açıdan Karacadağ’ın özellikle önceki iki filmini çağırıştırıyor, hem de Karacadağ sinemasında bazı yeni yönelimlerin ipuçlarını veriyor. Korku sahnelerinin tasarımı ve uygulaması açısından yine korkunç görünümlü figür ve mizansenlerin, tıpkı bir korku tüneline olduğu gibi aniden ve de yüksek volümle patlayan ses kuşağı eşliğinde izleyicinin karşısına çıkarılması filmin geneline hakim. Ancak bunun dikkat çekici ve övgüye değer bir istisnası, filmin başlarında başkarakterin televizyonda siyah beyaz bir korku filmi izlerken kendini kendi

evinde o filmdekine çok benzer gerilimli bir durumda buluşunun paralel kurgu ile aktarılması ve üstelik bu esnada filmin tamamının, yani “D@bbe 6”nın de siyah-beyaza dönüşmesi. Anlatı açısından baktığımızda ise yine önceki iki “D@bbe” filminde olduğu gibi üstü örtülmüş mağduriyet vakalarını açığa çıkararak geleneksel villain (kötücül karakter) konseptini yapı-bozumuna uğratan bir yapı mevcut ki bu, son dönem Karacadağ filmlerinin Türk korku sineması içinde ayrışılmasını sağlayan temel özelliği. Ayrıca “D@bbe 6”da, zaten oldum olası teolojik arkaplanını sünni İslam’la sınırlamayıp Anadolu ve Orta Doğu’ya özgü kadim dinlerden de beslenegelmiş Karacadağ sinemasının bu kez spesifik olarak farklı bir korku canavarı arketipiyle flörtünün emarelerini görüyoruz.

‘Sahtekarlar ile dindarları birbirinden ayırmak zorlaştı’ minvalindeki manidar replikler!

Karacadağ filmlerinin en güçlü pasajları olan taşra sahnelerinin bu kez nispeten kısa oluşu.

GECE BİTMEDEN

HER ŞEY GÜZEL OLACAK

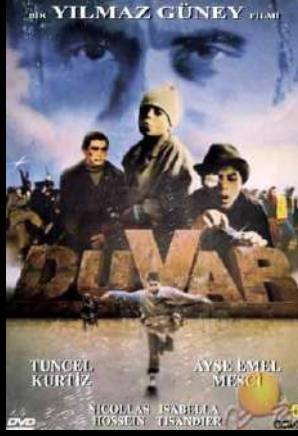
MR. HOLMES VE MÜTHİŞ SIRRI

SIRADIŞI ANNE

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
ASİMETRİK							
D@BBE 6							
DORAEMON / STAND BY ME DORAEMON							
FIRAK				★	★	★★	
GECE BİTMEDEN / BEFORE WE GO		★★					
HER ŞEY GÜZEL OLACAK / EVERY THING WILL BE FINE	★★				★★★★		
İLİŞKİ DURUMU: KAÇAMAK / SHE'S FUNNY THAT WAY				★★★★		★★★★	
KANLI POSTAL							
KÜÇÜK KURTARICILAR / DER KLEINE MEDICUS							
MR. HOLMES VE MÜTHİŞ SIRRI / MR. HOLMES				★★★★★			
SESSİZLİĞİN BAKIŞI / THE LOOK OF SILENCE	★★★★★			★★★★★	★★★★		
SIRADIŞI ANNE / RICKI AND THE FLASH	★★			★★★★			
ZİYARET / THE VISIT				★★★★	★★		
BEN KİMİM? / WHO AM I: KEIN SYSTEM IST SICHER		★★★★		★★★★			
DÜNYANIN SONU / AFFLICTED		★★★★		★★			★★
KARAYEL POYRAZ	★						
KOD ADI U.N.C.L.E. / THE MAN FROM U.N.C.L.E.	★★★★			★★★★	★★		★★★★
MİNYONLAR / MINIONS		★★★★		★★★★	★★★★		
PİYASADAN BÜYÜK ALACAĞIMIZ VAR			★	★			
ROBINSON CRUSOE & CUMA	★			★	★		
ŞEYTANIN GEÇESİ / EXETER		★					
TAŞIYICI: SON HIZ / THE TRANSPORTER REFUELED	★				★		
AŞK UĞRUNA / SUITE FRANÇAISE				★★★★	★★		
HTR2B: DÖNÜŞÜM		★★	★	★★	★★		★★
PEŞİMDEKİ ŞEYTAN / IT FOLLOWS	★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★★★		★★★★

DUVAR

Tam 31 yıl önce bulunduğumuz hafta içinde; 9 Eylül 1984'te hayata veda eden efsane sinemacı **Yılmaz Güney'in** 'vasiyet' filmi "Duvar" (**Le Mur, 1983**) içeriğinden ziyade doğrudan Güney sebebiyle Türk seyircisinden saklanır, hem de **12 yıl** boyunca...

GENÇLİK YILLARINDAN İTİBAREN SİYASİ GÖRÜŞLERİ SEBEBİYLE BAŞI BİR TÜRLÜ DERTTEN KURTULMAYAN, TOPLUMSAL VE SİYASAL İÇERİKLİ FİLMLERİ DAİMA DEVLETİN HEDEFİ HALİNE GELEN YILMAZ GÜNEY, EN verimli olacağı yıllarını da hapislerde geçirir. Lakin orada da sürekli okuyan, kitaplar ve senaryolar yazan, hatta 'içeri'den talimatlarla filmler yönetmeyi sürdüren Güney, en son beş yıl hapis

yattıktan sonra 9 Ekim 1981'de izinli olarak çıktığı Isparta Yarı Açık Cezaevi'nden yurtdışına firar eder. Fransa'ya geçip "Yol" filmiyle Altın Palmiye aldığı anda, artık onu tüm dünya ayakta alkışlamaktadır.

"Duvar" da onun yurt dışına kaçtıktan sonra Paris'te çektiği son filmidir. Bir Türk cezaevinin çocuklar koğuşunda çıkan isyanı anlatır özetle. Kapısında 'Merkez Cezaevi' yazılı bu korkunç yeri bir 'belgesel' titizliğiyle görüntüleyen filmde sadece çocuklar koğuşunu değil, siyasi mahkumların konulduğu bölümleri de görürüz. Çocuklara reva görülen baskı ve işkencelerle birlikte, bozuk adalet sistemi, acımasız gardiyanların dayak, işkence, tecavüz girişimleri, uyuşturucu trafiği de sorgulanır film boyunca.

Konu aslında 1976'da Ankara Merkez Kapalı Ceza ve Tutukevi'nde, Yılmaz Güney'in de tanıklık ettiği bir olaydan alınmadır. İsyanın ardından gönderildiği Kayseri Cezaevinde "Soba, Pencere Camı Ve İki Ekmek İstiyoruz" adlı romanını yazan Güney, öyküyü Fransa hükümetinin verdiği büyük finansal destekle sinemaya taşır. Tuncel Kurtiz ve Ayşe Emel Mesçi hariç tüm oyuncular (çocuklar da) hayatlarında ilk kez kamera karşısına geçerler bu filmde.

Gerçek bir doğum sahnesini görüntüleyen, Zazaca dilinin sinemada az da olsa ilk kez kullanıldığı film olan "Duvar", "Haydere" türküsüne de yer verir.

Güney'in bütün ülkeyi postal altına alan faşist otoriteye karşı çektiği filmin finaline doğru duvarda gözüken "Yaşasın Kürdistan" ve "PKK" yazıları da kaşların kalkmasında en büyük etkindir.

O yıllar, 25 Ekim 1982 vatandaşlıktan çıkarılan Yılmaz Güney'in (yurt dışına kaçırılan ya da tavan arasında saklanan kopyalar hariç) tüm filmlerinin toplatılarak imha edilmeye çalışıldığı cunta dönemidir. Kısaca, Güney, ülke belleğinden tamamen silinmek istenirken, "Duvar"ın sinemalarda gösterilmesi hayalden de öte bir fantezidir o dönem.

Aradan 12 yıl geçer. Ortam yumuşamış, Kürt milletvekilleri daha sonra yaka-paça atılacak olsa da meclise girmiş, yeni açılan özel kanallar yasaklı ne varsa ekrana sürmeye başlamıştır. "Duvar" ilk olarak 23 Şubat 1995'te 7. Ankara Uluslararası Film Festivali'nde seyirciyle buluşur. Ardından Nisan 1995'te 14. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nde gösterilir. 24 Ekim 1995 Salı akşamı ise, şifreli de olsa CINE5'te ekrana gelir. Finaldeki o yazılar kesilmeden ekrana yansırken, filmin başında konuşma yapan eleştirmenler, siyasi görüşlerin Yılmaz Güney'i bağladığını, yayıncı kuruluşun sadece bir sanat eserini ekrana getirdiğini söylerler. Böylece gelecek olası tepkiler de önlenmiş olur. "Duvar"ın önündeki son yasak ise 15 Aralık 1997 gecesi bütün Türkiye'ye yayın yapan Show TV'de gösterilince kalkmış olur.

**22.
ULUSLARARASI
ALTIN KOZA
FİLM FESTİVALİ**
14-20 EYLÜL 2015

**22nd
INTERNATIONAL
GOLDEN BOLL
FILM FESTIVAL**
14-20 SEPTEMBER 2015

ADANA
BÜYÜKŞEHİR
BELEDİYESİ
ADANA
METROPOLİTAN
MUNICIPALITY

ÖLÜMCÜL OYUNLAR

Michael Haneke'nin ülkesi dışında da hatırı sayılır bir şöhrete kavuşmasına neden olan **1997 yapımı filmi “Ölümcül Oyunlar” (Funny Games)**, şiddetin gördüğü teveccühün köklerine inme arzusuyla vücuda gelmiş, bugün için bile son derece zorlayıcı, hazmı da, seyri de sabır isteyen bir başyapıt. Usta yönetmen bu filmde on yıl sonra Amerikan seyircilere ulaşabilmek için farklı oyuncularla (**Naomi Watts, Tim Roth, Michael Pitt**) yüzde 98 aynılık oranında bir ‘yeniden çevrim’ gerçekleştirdi.

İLK FİLMİ “YEDİNCİ KITA”DAN İTİBAREN KITA AVRUPASI’NIN AHLAK ANLAYIŞI ÜZERİNE ÖFKELİ FİKİR TEATİLERİNE DÖNÜŞEN FİLMLE GELMİŞTİ KARŞIMIZA HANEKE. HALİYLE, BİR KEZ DAHA ‘ZAPTEDİLMİŞ ÖFKE’SİYLE YOLA ÇIKIP, ARKETİP KARAKTERLER ÜZERİNDEN GÖRSEL ŞİDDETİN TOPLUMSAL ŞİDDETİ DOĞURDUĞUNA İŞARET ETTİĞİ YA DA İKİ kavramın birbirinden ne kadar sorumlu olduğuna dair fikir yürüttüğü bir filmle karşımıza çıkması şaşırtıcı değildi. Şaşırtıcı olan, filmin yapısal olarak 90’lı yılların son derece ilerisinde duran özellikleri ve Haneke’nin basit sayılabilecek bir fikri taşıdığı noktaydı. Filmde tatillerini geçirmek için Avusturya’nın sayfiye kasabalarından birine gelen üst orta sınıf bir ailenin yaşadıklarına ve bu aileye musallat olan beyaz giysili iki gencin ‘işkencelerine’ tanıklık ediyoruz temelde. Bu damla damla biriken bir gerilimle örülü film, şiddeti merkeze almasına rağmen, filmde görsel olarak şiddet hem var, hem de yok!

Film, Anna, Georg ve oğulları Schorschi ile köpekleri Rolfi’nin göl kıyısındaki evlerine doğru seyir halinde oldukları bir sekansla açılıyor. Bu sekansta günümüzün tabiriyle (ki yeni bir röportajında Haneke de filmdeki aile için bu tabiri kullanıyor) gerçek bir burjuva bohemi, ya da kısaca “Bobo” olarak tanımlayabileceğimiz bir portre çizen Anna ve Georg kendi aralarında masum bir oyun oynuyor, çalan klasik eserlerin kime ait olduğunu bulmaya çalışıyorlar. Fakat yolun sonunda pek hayırlı

bir yere varmayacaklarını önden haber verir gibi filmin ismi perdeye yansır yansmaz filmin ses kuşağına damga vuran John Zorn’un metal esintili sert müzikleri giriyor devreye. Haneke’nin ‘metal müzik yapmıyor metal üzerine düşünüyor’ diyerek tanımladığı Zorn’un müziklerinin filmi izleyen herkesin zihninde şu ya da bu şekilde yer ettiğine eminiz! Kıymetli ailemizin sayfiye mekanındaki sıradan hallerini bir müddet izledikten sonra günün birinde Anna’nın kapısını beyaz giysili Peter adlı bir genç çalıyor ve birkaç yumurta istiyor. Anna onu kırmadan yumurtaları hemen veriyor. Ama o da ne, genç adam yumurtaları kasıtlı olarak düşürüp kırıyor ve birkaç tane daha istiyor. Bunlar olurken Anna’nın cep telefonunu da yine ‘yanlışlıkla’ suya düşürmeyi, kendisine aniden ortaya çıkıp katılan beyaz eldivenli arkadaşı Paul ile birlikte Anna’yı ve ona toplumsal görevi gereği biraz sertçe destek çıkmaya çalışan Georg’u nazikçe terörize etmeyi başarıyor Peter. İki genç evvela köpeklerini öldürüp, evin babasının diz kapağını kırarak başladıkları bu şiddetli işkence seansı aileyi esir alıyor. Evdeki üç insanla tabiri caizse kedinin fareyle oynadığı gibi oynayan bu soğukkanlı iki genç, şiddet uygulayan ve uygulanan kavramını ekranın dışına taşıyıp, bir noktadan sonra izleyicinin kendisine şunu sormasına vesile oluyor: Şu anda bu işkenceyi bitirebilir,

buradan çıkabilirim. Ya da kalır sonuna kadar bunu izler ve tarafımı seçerim, işkenceci miyim, işkence edilen mi? Her iki durumda da bundan neden gözümü alamıyorum?

Michael Haneke, “Ölümçül Oyunlar”ın varlık sebebini açıkladığı röportajlarında, bilhassa Amerikan Sineması’nın şiddeti merkeze alan eğlence anlayışına yönelik provokatif bir film çekmek niyetinde olduğunu ifade ediyor. “Testere” (Saw), “13. Gün” (Friday 13th), “Çılgılık” (Scream) gibi filmlerde doğranan ve parça pınçık edilen insanların görüntülerini izleyip, ardından filmde çıkıp huzurla kahvesini yudumlayan insanlara, izledikleri şeyin bir de bu şekilde cereyan edebileceğini, onları huzursuz bir seyir ve bittikten sonra dahi huzursuz bir akşam vaat edebilecek bir film hediye ederek bu şiddet üzerine kafa yormalarını istiyor basitçe. Lakin kendisinin de kabul ettiği üzere, “Ölümçül Oyunlar”, sinemada aradığı eğlenceyi şiddette bulan izleyici profiline pek ilgi gösterdiği bir film olmadı ne yazık ki. Bilhassa Amerikan izleyicisi nazarında (sırf bu yüzden Haneke filmin yüzde 98 oranında aynısını ABD’de de çekti)!

Film, izleyenler nazarında sinir bozucu ve şiddetli bir deneyim olarak anılsa da, filmde şiddetin gerçekleşme anını görmediğimiz birçok an mevcut. Bundan ziyade şiddetin etkisini karakterlerin

üzerinde görüyor, bu iletken üzerinden şiddeti deneyimliyoruz. Yine de Haneke’nin bir röportajında bahsettiği ilginç bir deney oluşmuş “Ölümçül Oyunlar”la ilgili. Filmle ilgili çıkan birçok yazıda, yazının sahibi, filmde aslında gösterilmeyen bir şiddet anını, görmüş gibi detaylı biçimde tasvir edivermiş. ‘Şiddetten şikayetçi olup görmediğini de bire bin katarak anlatmak nasıl bir deneyin ürünüdür varın siz düşünün’ diyor Haneke.

‘Bu filmde sonra filmlerim daha gerçekçileşti’ gibi bir iddiası da mevcut Haneke’nin. Zira “Yedinci Kıta”dan başlayıp “Ölümçül Oyunlar”a varana dek, Haneke hep bir kavrama sırtını yaslayan arketip karakterlerle, simgesel tiplerle meramını anlatmaya çalışıyordu. Söz gelimi “Benny’nin Videosu” ve “Ölümçül Oyunlar”ın neredeyse birbiriyle aynı sulara yüzdüğünü (başrol oyuncularını da ortak) söylemek mümkün. “Ölümçül Oyunlar”da Haneke, işkenceci gençlere (Arno Frisch, Frank Giering) bir komedide oynar gibi, aileye (Susanne Lothar, Ulrich Mühe) ise bir dramda oynar gibi sahneleri canlandırmalarını istemiş. Belki de bu yüzden iki işkenceci karakter gerçeküstü kötülüğün temsili gibi dururken, aile de ajitasyonun müstehcenlik noktası gibi duruyor. Her iki taraf da kavramsallaşıyor. Gerçekçi olmaktan uzaklaşıyor. Haneke istediğini bu yolla alıyor.

“THREESOME” VE YEŞİLÇAM

Yeşilçam’ın elini kolunu bağlayan görünmez **cinsel kodlar**, tabii ki eğlencenin sürmesine izin vermez. Boğaz’da sörfe, sigarayı çıkarınca otomatik olarak çakmaklarını çıkartan erkeklere, başkalarıyla flörte, **‘diskoda’ dans** etmeye ancak sonunda yuva kurulacaksa izin verilir. Zaten diğer türlü bir ‘son’a da ne dönemin koşulları ne de **cinsel ahlakçılık** izin verir. Ancak eğlence için dönüp dolaşıp filmin o göbek kısmına bakılır.

MIRIAM HOPKINS'İN BİR TARAFINDA FREDERIC MARCH, DİĞER TARAFINDA DA GARY COOPER... İKİ ERKEKLE DE İLİŞKİSİ VAR VE İKİSİNDEN DE VAZGEÇMEYE NİYETİ YOK. SONUNDA BİR

anlaşma yapıyorlar. Hopkins, March'ın da, Cooper'ın da akıllarını başlarına toplayacakları bir süreç başlatıyor. Antlaşmanın tek bir koşulu var: Seks yok!

Hollywood'un özellikle de cinsellik alanında belki de en özgür olduğu dönemlerden kalma, (Hays yasakları öncesi) 1933 yapımı bu Ernst Lubitsch klasiğinin adı "Bir Gönülde İki Seveda" (Design For Living). Birbirinden sert cinsellik esprilerini sıralayarak ne kadar 'fırlama' olduklarını gözümüze sokan, ancak kadın kahramanlarına, eninde sonunda uzun soluklu bir ilişkiden ya da evlilikten başka hiçbir olanağı layık görmeyen, güncel romantik komedilerin yakalayamayacağı bir eşiği belirliyor. Çünkü sonunda ne kadın 'dersini alıp' tek bir adama yöneliyor, ne de aşka dair dramatik konuşmalar birbirini takip ediyor.

1960'lar... Fransa cephesinden film dilinin başka bir şey olabileceğine, 19. yüzyıl romanlarından miras anlatı yapısından başka seçenekler de bulunduğuna dair örnekler geliyor. Yeni Dalga'cıların bu deneyleri konulara da yansıyor tabii ki... François Truffaut'nun "Unutulmayan Sevgili"si (Jules Et Jim) yıllar boyu sinofil üniversite öğrencilerinin duvarlarını süsleyecek bir postere vesile olmakla kalmıyor, üç kişi arasındaki aşkın bildik yerlere gitmediği bir hikâye anlatıyor.

1985... Türkiye sineması, yükselen kadın hareketinin de etkisiyle kadın karakterlerinin daha önce hiç perdeye gelmemiş yönlerini mercek altına almaya başlıyor. Kadın cinselliğinin ya hiç sayıldığı ya da tehdit olarak kodlandığı uzun bir dönem sonrası bambaşka sulara yelken açılıyor. Türün ustalarından Atıf Yılmaz da "Dul Bir Kadın"da sonu pek de hayırlı bitmeyen bir üçlü ihtiras öyküsü anlatıyor. Tabii ki filmin afişlerinde, tanıtım görsellerinde hissettirildiği kadar belirgin bir üçlü aşk öyküsündense daha çok ihanet

boyutunda seyrediyor hikaye. Ancak yıllar boyu böyle bir konunun lafinın edilmediği bir sinema için yine de sıradışı. Öncesi ise böyle hikâyelerden neredeyse tek bir örneğin bulunmadığı koskoca bir dönem. (Gizli kalmış cevherler varsa haberdar değiliz.)

Şart mı? Tabii ki değil. Ancak Yeşilçam'ın uluslararası kaynaklardan yararlanma hevesi düşünüldünce "Unutulmayan Sevgili"nin, "Kadın Kadındır"ın (Une Femme Est Une Femme), işi üçlü aşktan dörtlüye çıkartan "Garip Çiftler"in (Bob & Carol & Ted & Alice) esamesinin okunmaması da -tabii ki beklendik- ama yine de üzerinde konuşmaya değer bir konu. Ana sebep bu tür üçlü, dörtlü aşk hikayelerini mümkün kılan 1960'lar cinsel özgürlük furçasının buralara kadar gelmemesi olsa gerek. Bir de kadın kahramanın tecavüzçüsüyle evlenmesini mutlu son kabul eden 'Kınalı Yapıncak' gibi örneklerin hiç sıırtmadığı, tepki de görmediği bir popüler kültür alanı Yeşilçam. Dolayısıyla cinsellikle ilişkisi çoklu aşk hikayelerini kaldıracak gibi değil. Evlenene kadar aşkla seksin bir arada olamadığı bu dünyada üçlü aşklara, ya deli dolu gençlerin verdiği ve sonunda tuhaf bir orjimsi ortamın olduğu ev partilerinde rastlarız ya da çapkın Tarık Akan'ın Gülşen Bubikoğlu'yla karşılaşp ona âşık olmadan önce iki kadını birbirinden habersiz idare ettiği aşk maceralarında. En olmadı, kavuşamayan âşıkların, kendilerini feda edip onlardan biriyle nikah masasına oturduğu hikâyelerde böyle bir olasılığa az çok aklımız çelir.

Ancak tabii ki "Unutulmayan Sevgili" veya "Garip Çiftler", Yeşilçam'ın bünyesine 'terstir'. Ama olsun. Sonuçta "Bazıları Sıcak Sever" (Some Like It Hot) da kağıt üstünde Yeşilçam'ın bünyesinin kaldırmayacağı filmlerden. Yine de "Fıstık Gibi Maşallah" adıyla uyarlanıp İzzet Günay ile Sadri Alışık'a kariyerlerindeki

tek 'drag' performansı sergiletti mi, sergiletti.

Peki aynı Yeşilçam evreninde bir üçlü aşk hikayesi nasıl şekillenirdi? İster istemez akla ilk gelen tür komedi. Çünkü cinselliğin alışılmadık taraflarıyla başa çıkmanın iki yolu var; ya komedi ya da gerilim... İkincisine klasik Yeşilçam'da pek rastlanmadığına göre tercih muhtemelen birincisinden yana olurdu. Dolayısıyla jönleri de komediye yatkınlığı olanlardan seçmek gerekli... İzzet Günay da, Kartal Tibet de âşık oldukları kadın için en yakın arkadaşlarıyla rekabete giren karakterleri canlandırma konusundaki tecrübeleriyle akranlarından birer adım önde olurlardı. Diğer tarafta ise yine bu rollere dair tecrübelerinden dolayı Münir Özkul ya da Sadri Alışık. Türkan Şoray, Hülya Koçyiğit, Fatma Girik ve Filiz Akın dörtlüsünü de kuaför, Vakko ve makyaj sonrası frapanlaşıp erkekleri birbirine düşüren karakterlerde epey izlemişliğimiz var. Bizim hayalimiz, bunun tek bir erkeği kendine âşık etmeye odaklı bir ajandanın parçası olmaması, bu sürenin gerçekten tadına varmaları ve sonunda da kismetleriyle yetinmemeleri. Zaten bu filmlerde de eğlencenin büyük kısmı hep bu geçiş dönemine, tek bir erkeğe bağlanmadan önceki bu kısacık evreye sığdırılmaz mı? Ama Yeşilçam'ın elini kolunu bağlayan görünmez cinsel kodlar, tabii ki bu eğlencenin sürmesine izin vermez. Boğaz'da sörfte, sigarayı çıkarınca otomatik olarak çakmaklarını çıkartan erkeklere, başkalarıyla flörte, 'diskoda' dans etmeye ancak sonunda yuva kurulacaksa izin verilir. Zaten diğer türlü bir 'son'a da ne dönemin koşulları ne de cinsel ahlakçılık izin verir. Ancak eğlence için dönüp dolaşıp filmin o göbek kısmına bakılır. Yeşilçam'ın sunduğu çözümler, o eğlenceden sonra ya havada kalır ya da insanı zannedildiği kadar mutlu etmez.

PEŞİMDEKİ ŞEYTAN

ORJİNAL ADI It Follows

YÖNETMEN David Robert Mitchell

OYUNCULAR Maika Monroe, Keir Gilchrist, Olivia Luccardi, Lili Sepe,

Keir Gilchrist, Jake Weary

YAPIM/SÜRE 2014 ABD, 97 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce

ŞİRKET Bir Film

KENDİSİNİ BAŞINDAN
SONUNA İLGİYLE
VE TEDİRGİNLİKLE
İZLETTİREN ŞIK BİR
FİLM, AMA...

EN BAŞTAN UYARMALI HEMEN; "PEŞİMDEKİ ŞEYTAN" ABARTILI GÜZELLEMELEİN ETKİSİ ALTINDA KALINARAK BÜYÜK beklentilerle izlenirse derin bir hayal kırıklığı yaratabilir bünyenizde. Çünkü belli bir yaşın üzerindeki sinemaseverler için çok tanıdık bir temayı yeni kuşak sinefillerin bayılacağı, çok fiyakalı bir üslupla anlatıyor genç yönetmen.

Aslında Carpenter filmlerinin özellikle de "Halloween"ın başlattığı 'seks yapın gençlerin erken öldükleri' klişesinin bu filmin çıkış noktası olması, onu da örnek aldığı bütün diğer kendisini hatırlatan filmler gibi bir parça da muhafazakar yapmıyor değil. Seks yoluyla bulaşan bir musibet Detroit'in kenarındaki banliyölerde yaşayan gençlere musallat oluyor.

Girizgahta yer alan korkunç ve hayli de merak ettiren bir ölümün ardından esas kızımız Jay yeni tanıştığı ve hoşlandığı bir gençle birlikte olunca bu musibetten nasibini alıyor. Hugh ona başka biriyle seks yapmadığı sürece takip edileceğini ve en nihayetinde de korkunç bir şekilde öldürüleceği bilgisini veriyor.

Mitchell'in tüm tanıdık referansları kullanma

becerisi ve atmosfer kurmadaki başarısı, adeta doğaüstü korku öğelerinin daha çok kullanıldığı bir David Lynch filmi etkisi yaratıyor.

Bütün bu stilize anlatımın altını biraz kazıyınca karşımıza çıkan ilk sonuç; öncelikle Jay'ın, sonra da diğer bir arkadaşı Greg'in peşine takılanların çoğunlukla çıplak ya da pijamalı, iç çamaşırly yetişkinler olmaları banliyö sıkıntısı çeken gençlerin sıkıcı ve hiçbir işe yaramaz ebeveyn kabuslarına denk düşüyor. Film özenle ebeveynleri görünmez hale getiriyor. Sanki bu çocuklar oralarda çaresiz ve umutsuz bir şekilde tek başlarına yaşıyorlar. Bu 'çirkin' yetişkinler onların üzerine yürüyüp onları yine çirkin ve 'pis' cinsellikleriyle ezerek, adeta karabasan gibi üstlerine oturuyorlar.

Hareketli kamerası, تنها sahneleri, mavi ve sarı ışık tonlarından oluşan renk paletiyle parlak bir işçilik var

'Bu musibet acaba eşcinsel ilişkilerde de aynı şekilde mi yol alıyor?' sorusu cevapsız bırakılıyor...

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

HTR2B: DÖNÜŞÜM

★★★★
YÖNETMEN Osman Evre Tolga
OYUNCULAR Veda Yurtsever İpek,
Ahmet Somers, Serkan Altunorak,
Teoman Kumbarcıbaşı
YAPIM/SÜRE 2012 Türkiye, 93 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Kanal D

İSLAMİ MOTİFLİLERİN
DOMİNE ETTİĞİ YERLİ
KORKU FİLMLERİ
İÇİNDE OLDUKÇA
AYRIKSI BİR ÖRNEK...

ABD MERKEZLİ OLDUĞU ANLAŞILAN BİR ŞİRKETİN TÜRKİYE'DE GERÇEKLEŞTİRMEKTE OLDUĞU GİZLİ DENEYLERDE KULLANDIĞI bir grup saldırgan kobayın kaçarak şehir dışındaki bir evde çoluklu-çocuklu bir aile ve dostlarına dehşet saçmalarını konu edinen "HTR2B: Dönüşüm", İslami motifli filmlerin domine ettiği yerli korku filmleri furyası içinde oldukça ayrıksı bir örnek.

Bilim-kurgu çıkışlı öyküsü bir yana, kan-revan mizansenlerini perdede açıkça gösterme konusunda genelde bir hayli cüretkar davranması dolayısıyla "HTR2B: Dönüşüm" yerli korku sinemamız içindeki ilk gore filmi sayılabilir. Anti-emperyalist bir yönelime sahip olmasıyla da dikkat çeken "HTR2B: Dönüşüm"de anlatıya zaten içkin olan bu yönelimin bir dizi gayri-ihtiyari biçimde karikatürize replik ve diyalogla kör parmağım gözüne tarzı vurgulanması ise işin tadını kaçırarak filmi 'ucuzlatıyor'.

"HTR2B: Dönüşüm" bir yandan da sıradan orta-sınıf Amerikan ailesinin kendilerini tehdit eden saldırganları altetme mücadelesi içinde

onlardan daha vahşileşebilme ve acımasızlaşabilme potansiyelini teşhir eden ilk dönem Wes Craven filmlerini anımsatıyor. Filmin dikkate değer bir diğer yönü ise direngen kadın karakterleri perdeye getirmesi. Saldırgan kobaylardan biri, aile fertlerinden bir erkeği altına almış, kafa darbeleriyle öldürmek üzereyken genç bir kadın ve eli baltalı genç bir erkek bu vahşet anına tanık olmaktadır. Baltalı erkek, korku ve dehşetten adeta paralize olmuş biçimde put gibi dururken yanındaki kadın onun elindeki baltayı kapar ve saldırgana hücum eder! Böylece yalnızca genç kadının tavrı erkeğin korkaklığı ve acizliğiyle tezat oluşturur. Üstelik genç kadın, bir başka erkeğin kurtarıcısı olacak, yani toplumsal cinsel kimlik kalıpları tamamen tersine çevrilecektir.

Kan-revan özel efektlerinin oldukça başarılı oluşu

DVD'de fragman dışında herhangi bir ekstra yeralmaması

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

AŞK UĞRUNA

ORJİNAL ADI Suite Française

YÖNETMEN Saul Dibb

OYUNCULAR Michelle Williams,

Kristin Scott Thomas,

Matthias Schoenaerts, Margot Robbie

YAPIM/SÜRE 2014 İngiltere – Fransa –

Kanada – Belçika, 103 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce

ŞİRKET Bir Film (Calinos)

**SAUL DIBB'İN
YÖNETMENLİĞİ
SENARİSTLİĞİNDEN
DAHA İYİ
KESİNLİKLE...**

1 940. II. DÜNYA SAVAŞI SIRASINDA NAZİLERİN FRANSA'YA İYİCE YAKLAŞTIĞI GÜNLERDE KÜÇÜK BİR FRANSTZ KASABASINDA, kocasını askere göndermiş Lucile, kayınvalidesiyle birlikte yaşamaktadır. Lucile kayınvalidesinin baskısı altında sıkıcı günler geçirmektedir. Nazilerin kasabaya gelişiyle bütün düzen de altüst olur. Kasabanın belli başlı evleri artık işgalci Alman subaylarını mecburen ağırlamak zorundadır. Lucile ve kayınvalidesinin oturduğu büyük eve de Bruno adlı bir nazi subayı gelir. Bruno vicdanlı, sanatçı ruhlu, kibar ve yakışıklı bir adamdır. Lucile genç adamdan etkilenir. Gizliden gizliye bir ilişkiye yelken açsalar da gelişmeler olayları daha gerilimli bambaşka bir yere doğru sürükler.

“Aşk Uğruna” çok zarif başlıyor hikayesini anlatmaya. Ancak bir yerden sonra Lucile ve Bruno’nun hikayesine gerilim katmak için bu zerafeti yaralıyor senaryo. Lucile’in Bruno’ya ilgi duyması için kocasının kötü bir sırrını öğrenmesi mi gerekiyor illa ki? Filmin esas çocuğunun dışındaki Alman askerlerinin de tümünden kötücül

yaratıklar olmaları artık biraz fazla klişe olmaya başlamadı mı? İşgal altındaki Fransız kasabalılarının birbirleriyle olan çekişmeleri de yüzeysel, olayların akışını tümüyle değiştiren Benoit adlı köylünün hikayesi de biraz zorlama gibi duruyor. Kayınvalide ise bir süre sonra tümüyle resmin dışına çıkıyor neredeyse...

Oysa aynı evin içinde belli bir süre yaşamak zorunda kalan üç farklı konumdaki kişinin hikayesi durduğu yerde zengin bir malzemeyken film buna sürekli yeni gerilimler üretmeye çalışıyor.

Ama “Aşk Uğruna” yine de belli bir düzeyde keyif veriyor. Özellikle Michelle Williams ve Matthias Schoenaerts arasındaki kimyanın bunda etkisi büyük. Son yılların güzel ve dikkat çekici oyuncusu Margot Robbie de küçük bir rolle renk katıyor filme...

Filmin sanat yönetimi çok başarılı...

Keşke başladığı gibi gidebilseymiş...

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

120 SECONDS TO GET ELECTED

Kanadalı sinemacı **Denis Villeneuve**, 2006 yapımı iki dakikalık kısa filmi “120 Seconds To Get Elected”le **‘politikacı’** denen **‘kaypak’** yaratığın tarifini yapıyor. Görsel olarak da filminin **güçlü** içeriğini desteklemeyi başarıyor yönetmen.

YÖNETMEN Denis Villeneuve
YAPIM 2006 Kanada
SÜRE 2 dk.

Ö NÜMÜZDEKİ HAFTA SON FILMİ “SICARIO”YU İZLEYECEĞİMİZ KANADALI SINEMACI DENIS VILLENEUVE, 2006 YAPIMI İKİ DAKİKALIK kısa filmi “120 Seconds To Get Elected”le zihnimizi açmayı başarıyor. Belki bildiğimiz, ama umutsuzluktan unutmayı tercih ettiğimiz ‘politikacı bakışı’ nı mükemmelen resmediyor.

Kalabalıklara seslenen bir politikacı var bu kısacık filmin merkezinde. ‘Para’ kavramının ‘masum’ haliyle nutkuna başlayıp kalabalığın tepkilerine göre iki dakika içinde inanılmaz bir noktaya evrilen politikacı, ‘çağdaş dünya’ nın siyaset yapma mekanizmalarının temel özelliklerini kısacık bir zaman dilimi içinde özetliyor bize. ‘İdealist siyaset adamı’ kavramının yanıltıcı olduğunu belgeleyen bu karakter, kitlelerin nabzına göre şerbet veren politikacıların izlerini takip ediyor.

Görsel olarak da çarpıcı numaralara başvuran Denis Villeneuve, filminin güçlü içeriğini görsel

yapıyla da desteklemeyi biliyor. Politikacının hamaset dolu nutkunun ‘özel’ kelimelerini büyük harflerle tam ekrana yansıtarak vurgulayan yönetmen, rolüne sıkı sıkıya tutunan Alexis Martin’in ikna edici performansını da iyi kullanıyor. Tabii ki metni (senaryoyu) de yazan Villeneuve; sinemacının hayata/insanlığa bakışını netleştiriyor bu metin. Vasatlığın hüküm sürdüğü yeryüzündeki toplulukları yönlendirme işlevi üstlenen siyaset, insanoglunu iyiye/doğruya doğru çekmeye çalışacağına ‘kaypak’ politikalarla işini yapmayı tercih ediyor. Ülkemizde örneklerini sıkça gördüğümüz, hatta son zamanlarda ‘baskın’ biçimde varlığını hissettiren bu durum, dünyamızın/ülkemizin geleceğine dair umutlar beslememizin de önüne geçiyor. Hele ki ‘kandırılmaya’ müsait halklar varsa karşısında, politikacının söyleyemeyeceği yalan yok, tıpkı bu kısa filmdeki gibi...

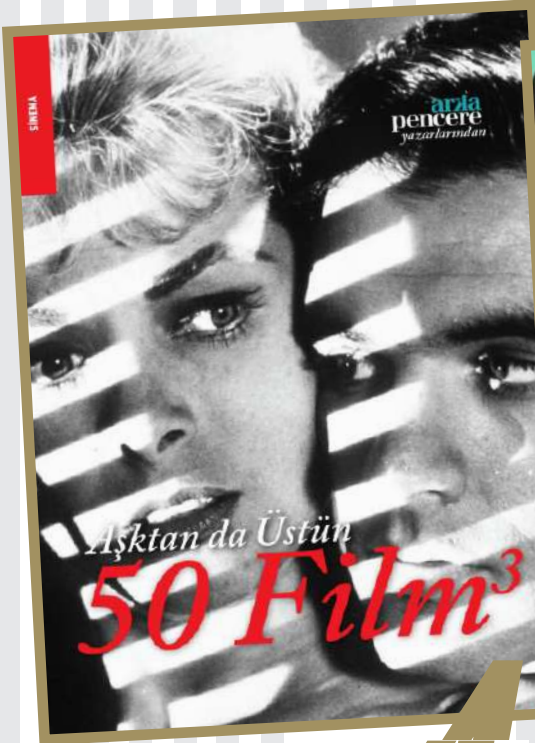

“Emek”çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

siyad

Sinema Yazarları Derneği

1- Film festivalleri mi dediniz!

Yaşanan terör olayları nedeniyle Altın Koza kademeli olarak iptal ediliyor. Son durum şöyle: Yarışmalar düzenleniyor, filmleri sadece jüri izleyecek, karar da kamuoyuna duyurulacak. Altın Portakal ise seçimler nedeniyle kasımın sonuna ertelendi. İçinden geçtiğimiz süreç festivalleri etkileyecek kadar sert işte!

2- "Rüzgarın Hatıraları" nerede açılacak?

Özcan Alper'in merakla beklediğimiz üçüncü filmi "Rüzgarın Hatıraları" Montreal Film Festivali'nde dünya prömiyerini yapacaktı. Sonra öğrendik ki gösterilmemiş. Nar Film "Filmimizi, Montreal Film Festivali ile olan teknik anlaşmazlıklardan ötürü festivalden geri çekme kararı aldık" diye bir açıklama yaptı. Bakalım Alper filmini nerede ne zaman açacak?

3- "Umut"un verdiği umut

Yılmaz Güney'in yönettiği "Umut", hem sinema dili, hem Cannes maceramızı başlattığı hem de başına gelen sansür olayları nedeniyle tam bir 'olay filmidir.' Geçen hafta "Umut"un yenilenmiş kopyası Venedik'te gösterildi. Filmin yapımcılarından Abdurrahman Keskiner'in şu sözleri ise gelecek için umutlu olmamızın gerektiğini göstermiyor mu: "Cannes'a gitti diye mahkemelerde süründük. Şimdi bakanlık destekli stantlarla burada gösteriliyor."

4- Arka Pencere'den bir kitap daha

Arka Pencere'nin kitaplığına bir yeni kitap daha eklendi. Klasik filmleri bir kez daha hatırlatan Aşktan da Üstün bölümünde yayımlanan yazıların yer aldığı

"Aşktan da Üstün" kitabının üçüncüsü Kırmızı Kedi Yayınları'ndan çıktı. Kitapta meslektaşlarım Okan Arpaç, Tunca Arslan, Kemal Ekin Aysel, Murat Emir Eren, Burak Göral, Murat Özer ve Burçin S. Yalçın'ın yazıları yer alıyor.

5- "Motör"ün Yeşilçam'ı bambaşka

Yeşilçam'daki arak alışkanlığını ve geleneğini bizzat sinemacıların anlattığı Cem Kaya'nın çektiği "Motör: Kopya Kültürü ve Popüler Türk Sineması" belgeseli 16 Eylül saat 21.00'de Cezayir Restaurant'ta gösterilecek. Kaçırmayın ve izlerseniz de Yeşilçam'a bakışınızı da bir sorgulayın derim...

ROCK FM 94.5

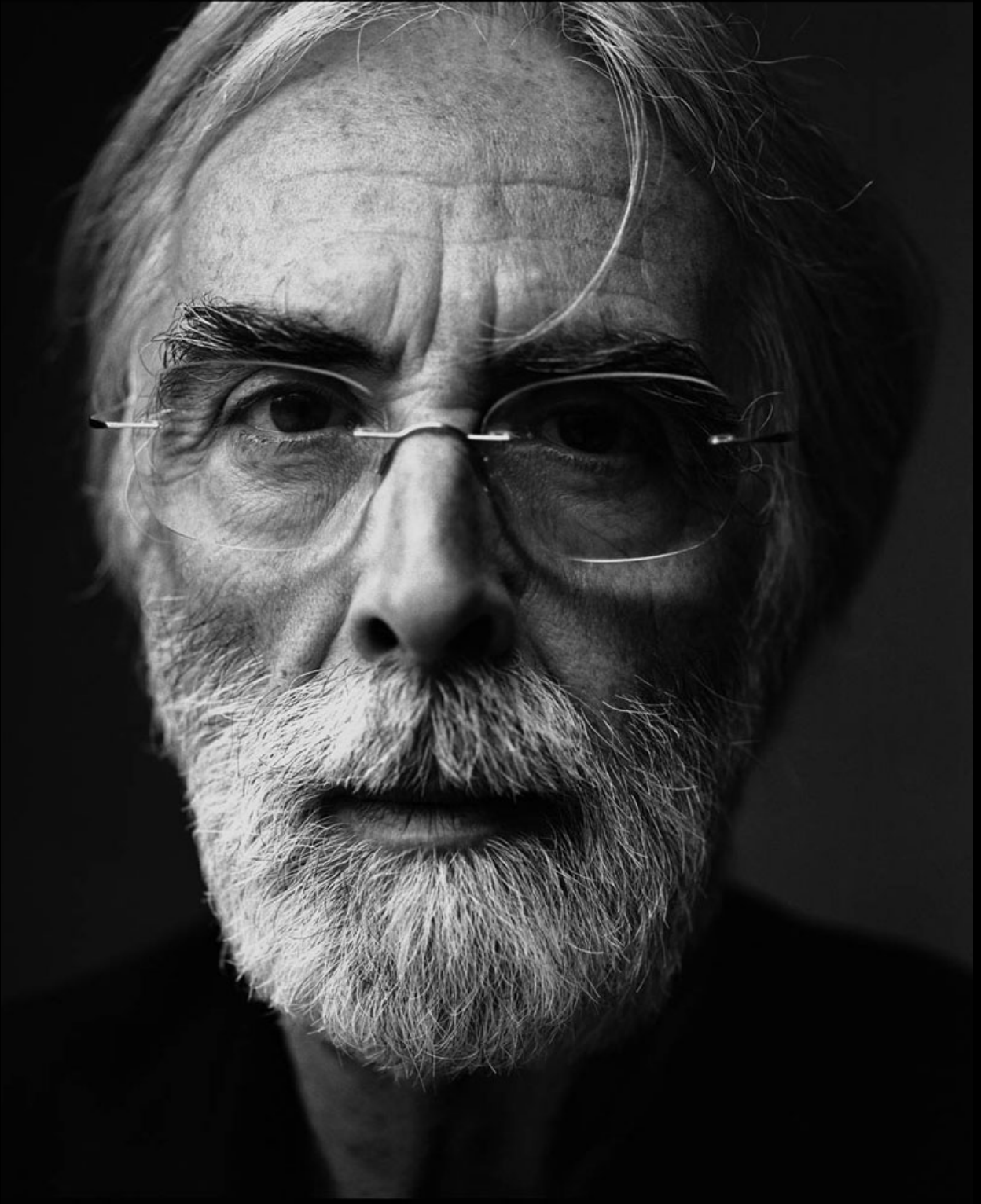
7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER CUMA 20.00 / 22.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ÖYLE SANIYORUM Kİ, BUGÜN ARTIK BİR KATARSİS HALİNDEN BAHSEDEMEYİZ. GÜNÜMÜZDE ARTIK TRAJEDİ DİYE BİR ŞEY YOK, HEPİMİZ YANLIŞ BİR BİLİNÇLE YAŞIYORUZ VE BAŞIMIZA GELEN HER ŞEY, SALT ÜZGÜN HİKAYELERDEN İBARET...”

Michael Haneke